51-76

Akbaba

«BAY MÜFETTİŞ»!

Boşuna değil...

Boşuna değil,
5 milyonu aşkın yurttaşımızın
açtırdıkları tasarruf hesabıyla
İş Bankası'nın
çatısı altında toplanmaları...
...5 milyonu aşkın tasarruf
sahibinin İş Bankası'na
inanmaları boşuna değil...
Boşuna değil,
İş Bankası'na gösterilen
bunca güven... bunca sevgi...

Siz de

onlara katılın.
Güveniniz için...
güvenli yarınlarınız için...

TÜRKİYE İŞ BANKASI

(Yeni Ajans : [illegible] — 109)

Akbaba

Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ

Yıl: 54 — Cilt: 31 — Sayı: 51 * Haftalık Siyasî Mizah Gazetesi * 15 Aralık 1976 — Fiatı 250 Kuruş

Yazısız

Önemli Olan Hangisi?

DEPREM bölgesinde dönen dolaplar, yerli basında «yolsuzluk» olarak adlandırılıyor. Yabancı basın organları ise bu konuda, daha uygun olan «corruption» sözcüğünü kullanıyorlar. Yani «namussuzluk, fırsatçılık» anlamında.

Biz olsaydık, «ölü soyuculuk» deyimini seçerdik. Daha ağırını bilmediğimiz için değil. Daha ağır ve daha yerinde olanını burada söylememize basın yasaları elvermez.

Görüyorsunuz, dünya'ya rezil olmamızı falan bir yana bıraktık, sözcükler üzerinde duruyoruz artık. Zaten dünya'ya rezil olmak ne demek? Artık bunu rezillik değil, kurnazlık olarak görenler var:

«Hah-ha! Gene kandırdık enayileri. Orada yıkılan evlerin toplam değeri birkaç milyon lirayı geçmezdi. Orada yaşayan insanlara gelince, vatandaş bile sayılmazlar. Beş-on bini ölmüş, bir o kadarı da sakatlanmışsa ne çıkar? Yardım olarak milyarlar giriyor ülkemize. Bunun üç-beş milyonuyla, sağ kalanlara mukavva evler verilir, biraz uygarlık koklatılır. Geri kalan para da, mamur ve müreffeh Türkiye uğruna harcanır. Doğu, beklemesini bilir, şimdiye değin hep beklemedi mi?»

Mamur ve müreffeh Türkiye ne demek? Açların ve çıplakların hakkı olan paradan, yiyecekten, ilâçtan, çadırdan, battaniyeden çalınarak zengin olunan, her yanında leş kargaları cirit atan bir yangın alanı mı? Mamur ve müreffeh Türkiye, dürüstlüğün sıtmayla denk tutulduğu bir bataklık mı? Mamur ve müreffeh olmak, genç kuşaklara çarpık değer yargıları kazandırmak mı demek? Onları yolsuzluğun doğal olduğuna koşullandırmak mı demek?

Hadi, biraz daha konuşalım sözcüklerden. Yolsuzluk sözcüğünden konuşalım. Artık kim ne anlıyor yolsuzluk deyince? Lâçka olmuş bir kavram. Ne soksanız giriyor içine. Eğer yolsuzluk her zaman görülen, her gün gazetelerde okunan bir şeyse, bunun kötülüğüne kim inanır? Çocuklar, büyüdüklerinde doktorluk ya da marangozluk değil, yolsuzluk yapmak istediklerini söylemeye başlarlarsa ne yaparız?

Felâketler; insanlığın gücünün, dayanışmasının, tüm insanca özelliklerinin sınandığı zamanlardır. Felâketlerin insanları kamçıladığı, da öne sürülebilir. Ama toplum olarak bizi felâketlerin yola getirmesini bekliyorsak, daha çook bekleriz! Bizi yola getirebilecek bir yer sarsıntısının Richter ölçeğine göre değerlendirilmesi olanaksız.

Felâket sömürücülüğü, sırf kendi içinde değil, ülkemizdeki tüm gelişmelerin süreci içinde değerlendirilmelidir. Bunu yaptığınızda da tasalanmamanız, yarınlar yönünden korkuya kapılmamanız gerçekten güç.

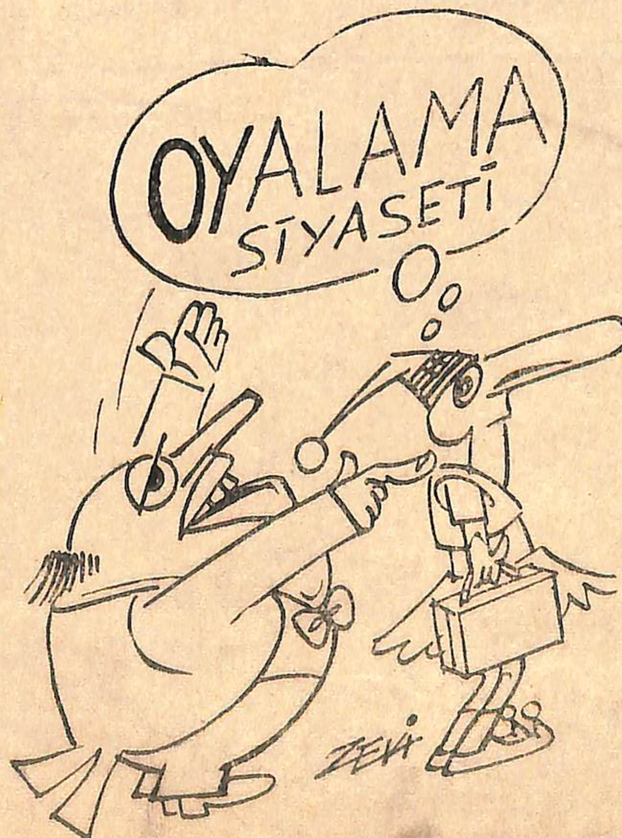
Basın yaşamının ellibeşinci yılına girmekte olan bu dergi, saygıyı elden bırakmadan, Başbakan Süleyman Demirel'e sesleniyor. Büyük Türkiye tutkunu, barajlar kralı, ve refah mimarı Bay Demirel'e:

Yürütme organının başı olarak, deprem bölgeşindeki «yolsuzluk»lara el koymalısınız. Yardımların yerini bulmasını, bunca zamandır uygarlık nimetlerinden hemen hiç pay alamamış bu insanlar için harcanmasını sağlamalısınız. Bizleri buna sözlerinizle değil, yapacağınız işlemlerle inandırmalısınız.

Elinizden bu kadarcığı gelmiyorsa, barajlardan falan sözetmeyin artık. Adalet ilkelerinin geçerliliği konusundaki kuşkularımızdan kurtulamazsak, o barajlardan tüm ulusun eşit olarak yararlanacağına nasıl inanabiliriz?..

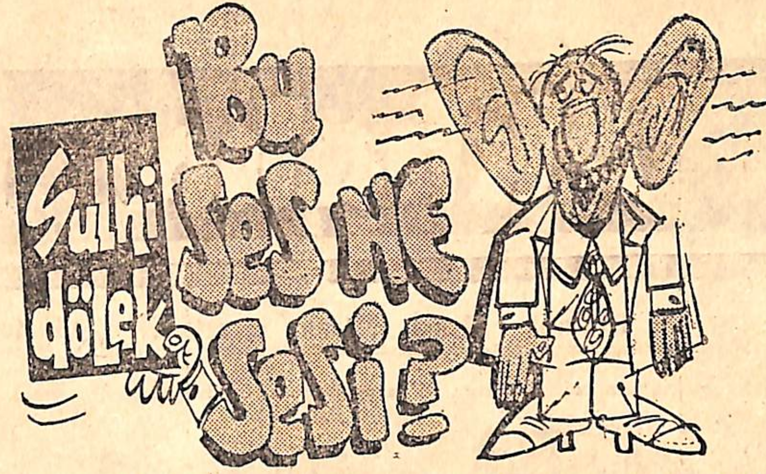
AKBABA

— Yunanistan Kıbrıs Konusunda Türkiye'yi oyalıyor —

— Şunun (oy)unu bana versene!...

Sulhi Dölek: Bu ses ne sesi?

TELEVİZYON programlarının birinde böyle bir bölüm var. Haftalardır soruyorlar, henüz doğru karşılığı bulan çıkmadı. Belki kaçırmışsınızdır; tanınması gereken sesi size anlatmaya çalışayım: Karnının altındaki uyuzu kaşıyan bir köpeğin tırnaklarının çıkardığı sesi andırıyor. Fonda ikinci bir ses daha var. Üstü mazotla örtülü denizin, sigara izmaritleriyle dolu kumsalda yaptığı hışırtıya benziyor. Belki kumsalda kaşınıyordur köpek. Ya da ne bileyim, ses aslında köpek kaşınması falan değil, televizyoncuların bir kulağından girip öbüründen çıkan rüzgârın sesidir belki. İki kulağın arasında rüzgârı kesecek bir şey olmayınca.

Her neyse. Ben ses konusunda televizyonculardan daha çok deneyim sahibiyim. Alçakgönüllülülüğü bir yana bırakarak söyleyebilirim ki, bir uzman sayılırım bu konuda. Yıllarca sesleri inceledim ben.

Kimi insanlarda bu[illegible] [illegible]miştir, Ankara'da yellenen birinin önceki akşam ne yediğini ve hangi partiden olduğunu ta Erzurum'dan kestirebilirler. Ankara'da yellenenlerin çokluğu gözönünde tutulursa, oldukça zor bir iş bu. Kimilerininse gözleri aşırı gelişmiştir. Kafdağının ardındaki kalkınan Türkiye'yi görebilirler. Bunun yanısıra burunlarının dibindeki düzenbazlıkları görmeyebilirler ama, kadı kızında da bulunur bu kadar kusur.

Benim kulaklarım iyi eğitilmiştir. Eğitilmiş derken, müziksel bir eğitimden sözetmiyorum. Doğrusunu isterseniz, Do sesini Mi sesinden ayıramam. Bu yüzden ikisi hep bir arada dururlar. Belki de mercimeği fırına vermişlerdir çoktan. Ha, ha. Ne yapayım, kulaklarımın gelişmesi güldürü anlayışımın güdük kalmasına yol açmış olabilir.

Karşımda konuşan birinin O'ları yuvarlayış biçiminden yalan söyleyip söylemediğini çıkarabilirim. Karşımda konuşmayan birinin yalan söylediğini ise, O'ları söyleyiş biçimine falan gerek kalmadan anlarım. Bu pek güç değil. Çünkü herkes O'ları yuvarlıyor ve herkes yalan söylüyor.

Gördüğünüz gibi, kimseye güvenmemek benim ikinci bir özelliğim. Ama şimdi birinci özelliğime, yani sesleri iyi tanımama gelelim.

Küçüklüğümde garip bir mahallede otururduk. Büyüdükten sonra da hep garip mahallelerde oturdum ama, o ayrı konu. Doğup ilk yıllarımı geçirdiğim sokakta bir demirci, bir araba onarımcısı, bir yığın da kavgacı kadın vardı. Ayrıca gezginci satıcılar da hiç eksik olmazdı. Üstümüzde oturanlar radyolarını hep sonuna dek açarlardı. Altımızda oturanlar da karşılık verebilmek için başka bir istasyon bulup onu bangırdatırlardı. Bizim radyomuz yoktu. O yüzden anam, babam, kardeşlerim ve ben, ellerimize boş tencereleri alıp kaşıklarla vururduk. Bir başkaydı benim çocukluğum.

Bizim sokakta gürültü hiç eksik olmazdı. Bir yandan ders çalışır, bir yandan da duyduğum sesleri irdelerdim. «Şu,» derdim, «sütçünün atının ayak sesi. Nallarından biri aşınmış olmalı. Sütçünün pabucu da yeni pençelenmiş.»

Ben kulaklarımı diktiğimde, evde herkes susardı. «Susun,» derlerdi birbirlerine. «Remzi bir ses duymaya başladı.»

«Söylesene Remzi, ne duyorsun?»

«Merdivenlerden biri çıkıyor.»

«Kim o Remzi?»

«Bakkal.»

«Ne istiyor?»

«Alacağını.»

Ben üstüme düşeni tamamlamış olurdum. Gerisi babamın işiydi. Dışarı çıkar, kapıyı çekerdi. Ben yine dikkatle dinleyip ötekilere anlatırdım:

«Şimdi babam bakkala yanaşıyor. Bakkal babamı selâmlıyor. Para istiyor. Babam yok diyor. Bakkal ben anlamam diyor. Babam bakkalı merdivenlerden yuvarlıyor.»

Okulda, sınıf arkadaşlarımdan hangilerinin aç olduklarını karın gurultularından anlardım. Kimi günler tüm sınıf, karın gurultusundan bir koro oluştururduk. Kimi günler öğretmen de bize katılırdı.

«Ölçek - guurt - bir haritada - guurt - görülen uzunluklarla bunların - guurt - imgelediği gerçek uzunluklar arasındaki - guurtt - orandır.»

«Peki öğretmenim - gurt - harita nedir?»

«Harita - guurt - yeryüzünün ölçekli bir resmidir.»

«Guuurt?»

«Guurrt, guurt!»

Dışarıdan bakıldığında kulaklarım tüm öteki kulaklardan değişik değildir. Sıradan iki kepçe işte. Yarı kıkırdak, yarı yağ dokusundan yapılmış ve yumuşak memeli basbayağı iki kulak. Ama o kulakların bana duyurduklarını sizin kulaklarınızın size duyurması olanaksız.

Yine de, üzülerek belirteyim, benim kulaklarımın bile ara sıra tutukluk yaptıkları olmuyor değil. Üniversitedeyken bir olay çıkmıştı. Biri duvara bir yazı yazmış, başka biri onu silmeye kalkmış, bir üçüncüsü «Ne siliyorsun?» diye üstüne çullanmış, başka bir şey yazmaya gelen bir dördüncüsü elindeki boyayı üçüncünün başından aşağı dökmüş, sonunda yirmi kişi birbirine girmişti. Ben ve Selâmi adında bir arkadaş, karışmayıp uzaktan bakıyorduk. Polis geldi ve kavgaya bulaşmamak için olacak, bizim ikimizi enseledi.

«Söyleyin bakalım,» dedi biri merkezde. «Siz neden kavga etmiyordunuz?»

«Benim başım ağrıyordu,» diye kendini savundu Selâmi.

«Ben antrenmansızım,» dedim.

«O yüzden...»

«Palavrayı bırakın. Kavgaya karışmamanız kuşku uyandırıcı Yoksa gizli bir örgüte üye misiniz?»

Dakikalar boyu dil döktük, inandıramadık. Selâmi'yi alıp başka bir odava götürdüler. Ben babacan gülümsemeli bir memurla yalnız kaldım. O bana bakıp gülümsüyor, ben ona bakıp gülümsüyordum.

O sırada sesler duymaya başladım. Kâh tabana inen bir cop sesi, kâh yanakta şaklayan bir tokat sesi, kâh acılı bir inleme sesi...

«Ne oluyor?» diye sordum babacan memura. «Yoksa içeride arkadaşımı...»

Babacan memur, gülümsemesini kesmeden eliyle burnumun üstünde bir yumruk sesi çıkardı.

«Duyduklarından yanlış anlam kapma,» dedi gülümseyerek.

Mendilimi burnuma bastırıp sustum. Ama dışarıdan gelen sesler kesilmedi. Pat, küt, şak, şuk, ah, of...

Memur gülümseyip sordu:

«Ne sesi bu duyduğun?»

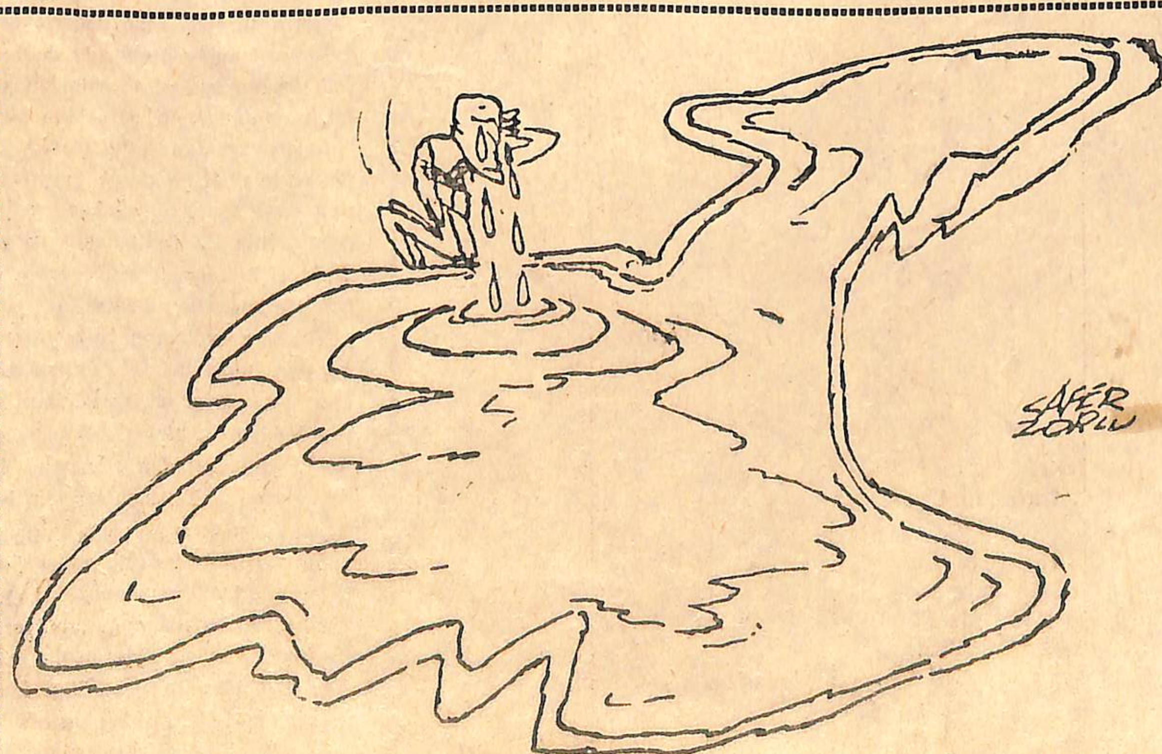
Anlayamıyordum ne sesi olduğunu. Neden sonra Selâmi'yi getirdiler. Dişi kırıktı ve topallıyordu. «Düştüm,» diye açıkladı. Çıktık dışarı.

«Peki senin burnun neden kanıyor?»

«Başıma güneş geçmiş olmalı» dedim.

O gün duyduğum seslerin ne sesi olduğunu bugüne dek anlayabilmiş değilim. Hiç aklımdan gitmiyor. O olayı kulaklarımın bir yüz karası olarak yıllarca anacağım.

Sulhi DÖLEK

«VAN GÖLÜ!...

KADIN POLİS

mistafendiyi kim öldürdü

YAZAN ÇİZEN: NİYAZİ YOLTAŞ

ÇIKAN KISMIN ÖZETİ:

ÜÇ AYLIK EMEKLİ MAAŞINI ALAN MISTÂFENDİ, ALIŞVERİŞ İÇİN ÇIKTIĞI ÇARŞIDA KALBİNE GİREN BİR KURŞUNLA ÖLÜR. İLK İNCELEMESİNİ YAPAN KADIN POLİS, ARAŞTIRMALARINI SÜRDÜRMEK İÇİN YENİDEN ÇARŞIYA GELİR.

SİZ, ÇARŞININ GİRİŞ ÇIKIŞLARINI TUTUN, AYRICA İKİ KİŞİ DEVAMLI OLARAK BENİ KOLLASIN, TAMAM MI?

TAMAM!..

BEN, MISTÂFENDİ'NİN YAPTIKLARINI AYNEN TEKRAR EDECEĞİM...

-FASULYA KAÇA?
-20 LİRA!

-ET KAÇA?
-75 LİRA!

-ZEYTİN KAÇA?
-35 LİRA...

-PEYNİR KAÇA?
-45 LİRA

-AYAKKABI KAÇA?
-565 LİRA...

-ARMUT KAÇA?
-15 LİRA...

-ŞU GÖMLEK KAÇA?
-850 LİRA...

DİKKAT SAFİNAZ!

AHHH!

TUTUN!..

YAKALAYIN!..

KAÇIYOR!

KAÇIRDIK!

Pahalılık

KAÇTI!..

DEMEK, KATİL PAHALILIKMIŞ HA?

BİRŞEYİNİZ YOK YA?

HAYIR, İYİYİM! YAKALADINIZ MI?

HAYIR KAÇTI!..

NASIL ÇÖZDÜN BU İŞİ SAFİNAZ?

ÇOK KOLAY, MISTAFENDİ'NİN KARISININ; KOCASI ÇARŞIYA ÇIKINCA "ÖLDÜRECEK BU BENİ, DİYE YAKINDIĞINI ANLATMASINDAN VE KURŞUNUN "FOTOĞRAFI ÜZERİNDE TERS BANYO DOLAYISIYLE "MAZ" OLARAK OKUNAN YAZININ ASLINDA "ZAM" OLMASI GEREKTİĞİNİ ANLAYINCA, BU İŞİN İÇİNDE PAHALILIĞIN PARMAĞI OLABİLECEĞİNİ TAHMİN ETTİM...

(BU MACERANIN SONU)

HAFTAYA YENİ BİR MACERA:

KUMAR OKULU

HER TELDEN — Burhan ESEN — HER TELDEN

MİNİK HİKÂYE

Kuduz köpek

Evhamlı kişiler vardır. Ömer bey onlardan biriydi. Kazaya uğramaktan korktuğundan motorlu araçlara zorunlu kalmadıkça binmez, yerini değiştirmezdi. Üzerime yıkılır diye duvar kenarlarından yürümezdi.

En fazla ürktüğü şeyde köpek tarafından ısırılmaktı. Gençliğinde bu yüzden köpek marka gramafonunu bile satmış, evden uzaklaştırmıştı.

Ömer son günlerde kayıplara karışmıştı. Ne kahveye geliyor, ne de eskiden olduğu gibi dolaşıp geziyordu.

Onunla komşu bulunan birine rastlayınca sordum:

— Yahu bizim Ömere ne oldu? Ölü mü, sağ mı? Göreniniz var mı?

— Evden çıkmıyor zavallı.

— Neden?

— Hani son günlerde bazı gençler kurtlar gibi ulumuyorlar mı? Bizim Ömer bu sesleri duymuş. Sokakların tehlikeli duruma geldiğini aklına koymuş.

— Bu seslerin insanlar tarafından çıkarıldığını bilmiyor mu?

— Ne dense boşuna. Ulumalar gitmiyor hoşuna.

Birgün, oto ehliyeti alabilmek için sağlık kurulundan geçmem gerekti. Hastaneye gittim. Ömer bey oradaydı. Muayene olacaklarla birlikte kuyruktaydı.

— Hayrola Ömer? Hastamısın? diye yanına koştum.

— Sokulma yanıma uzak dur. Beni bir köpek ısırdı, belki kuduzdur...

— Şakayı bırak, böyle şeyler olsun evlerden ırak.

— Ne şakası. Bismillah diyorum, her sabah kahvaltı niyetine kocaman iğneyi yiyorum!..

— Öyleyse anlat, nasıl oldu bu iş? Köpek seni nerede kıstırdı da geçirdi diş?.

— Evvelki gece yatmış uyuyordum, mışıl mışıl. Körolası köpekte yanıma sokulmuş usul usul.

— Köpek ne arıyor yatak odanda?

— Köpek ne arıyor yatak odanda?

— Bende buna şaşıyorum ya. Kapıyı, pencereleri sımsıkı kapatıyor, kitliyoruz güya. Köpeği yatakta görünce korkudan ödüm patladı. Birden üzerime atladı. Kaptı paçayı. Isırdı işte nah şurayı...

Pantalonunu sıyırarak gösterdi:

— Hani yara izi falan yok ya?

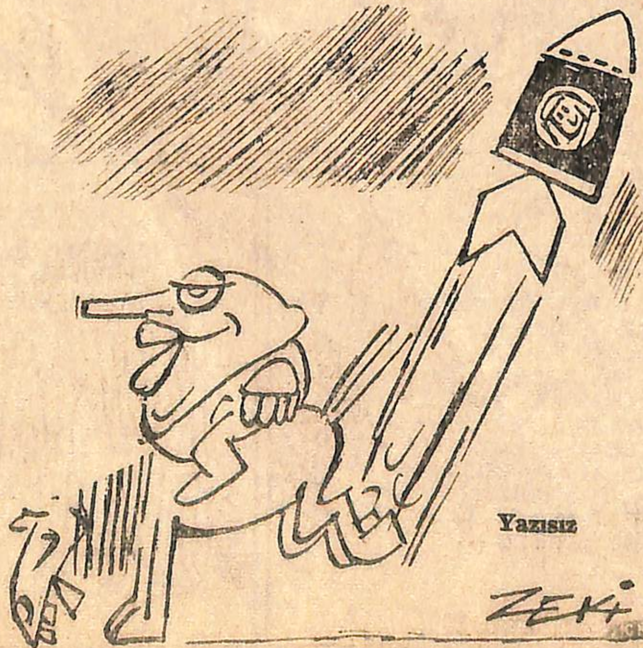
— Elbette olmaz. Gördüğüm gerçek değil, rüya!

— Ne diyorsun? Rüyanda köpek ısırdı da ondan mı buraya gelip, iğne yiyorsun?

— Rüyaydı ama, bi kez takıldı kafama. Ya kuduzsa... Ondan ötürü beni ısırmışsa...

Kızmıştım:

— Beni işletmiyorsan, diye bağırdım, artık yeter. Evham yüzünden olmuşsun deliden beter. İğneyi balan bırak. Akıl doktoruna koş. Tımarhane buraya değil ırak!

Yazısız

EMEKLİ EBUZİTTİN

Baba evine dön. Tüm borçlarına verildi yeni yön. Kasapla konuştuk. Bakkal fazla gürültü çıkardı, oradan savuştuk. Durumunu anlatınca manava, geldi tava. Meclis yeni dönemde eski Emeklilerin intibaklarını da ele alacak galiba, öyle görünüyor hava.

Baba tüm borçların af edilmedi ama, ertelendi. Dön evine. Koltuğunda otur gerine gerine.

Annem bu sefer oklavayı, açmak için aldı baklavayı. Şimdi yerme yerine seni övüyor. «Ebuzittinim» diyerekten günde üç kez dizlerini dövüyor!

Baba sevine sevine, dön evine.

Hevesimi almıştım zaten üç yıl onunla gezdim, tozdum, nikâh lafı ağzımdan çıkmayınca nişanını da, fiyakasını da bozdum. Olan üç aylık maaşıma oldu. Edepsiz oğlan giderayak onu da bizden yoldu.

Ev sahibini ayarladık, birikmiş kiralar için bir yıllık süre aldık, şartını kabul ettik. İki odalı bu in, yediyüz lirayken oldu bin.

Sen yokken bütün işler girdi yoluna. Annem istasyonda bekleyip seni takacak koluna. Hesabını kes kaldığın otelle, ihmal etme babacığım, hareketini telle.

Kızın Leman KAŞLARIKEMAN

TELEVİZYON REKLÂMLARI

MATRAK DETERJAN

Portakallısı, muzlusu sodalı ve buzlusu da var. Düşünme hiç. Bulaşığını yıka, kalanını afiyetle iç.

Zenciler banyolarına bir kutu Matrak dökerek saymaya başlasınlar kırka. Kırk deyince dönüşeceklerdir beyaz ırka.

Sihirlidir Matrak Detarjan. Dök üzerine, tertemiz olsun sefiller romanındaki San Valjan...

BEN DE MİLYONERİM

Bugün günlerden salı. Milyoner oldum bit pazarından alınca halı. Zenginliğe ölçü değildir şimdi ne apartman, ne yalı.

Moda geriye doğru gidiyor. Eskiyor artık yirminci asır. Pazardan elli kâğıt verip aldım bir hasır. Ayni şeyi derim. Ben de milyonerim!

ÖRÜMCEK SÜPÜRGELERİ

Ağlarla mı kaplı duvar. Evinde örümcek mi var? Süpürge ile alayım deme. Öyle halt yeme. Örümceğe karşı olur çok ayıp. «Örümcek» süpürgesi al mangıra kıyıp. Uygarlık evine, paralar ceplerimize girsin. Dünyaya kaşık kakacak değilsin.

Kırmızı meşin, üçbini peşin. Ayda da beşyüz lira taksit öde yoksa işin.

BENİM TELEVİZYONUM

Ahmet Beyin televizyonu... H.h... Hih... Hih... Benim televizyonum gibi çekemez tesbih. Hasan Beyin televizyonu Kah... Kah... Kah... Benim televizyonum gibi kuramaz politik tezgâh... Mehmet Beyin televizyonu Hah... Hah... Hah... Hergece Demirel'in görüntüsü ile etmez siftah...

Bayılıyor gören. Televizyonumun markası Sofie Loren...

KELOĞLAN

Evvel zaman içinde
Masallardaki aşk
Biterdi ayni biçimde
Padişah kızları hep
Gönlüm onda derlerdi
Keloğlanı severlerdi.

—

Tümü uzunboylu
Ve de yüce soylu
Fazla söze yok gerek
Beyzadeler yakışıklı
İki dirhem bir çekirdek.

—

Padişahın kızı
Dönüp bakmazdı
Onlar geçerken atmazdı
Elindeki elmayı.

—

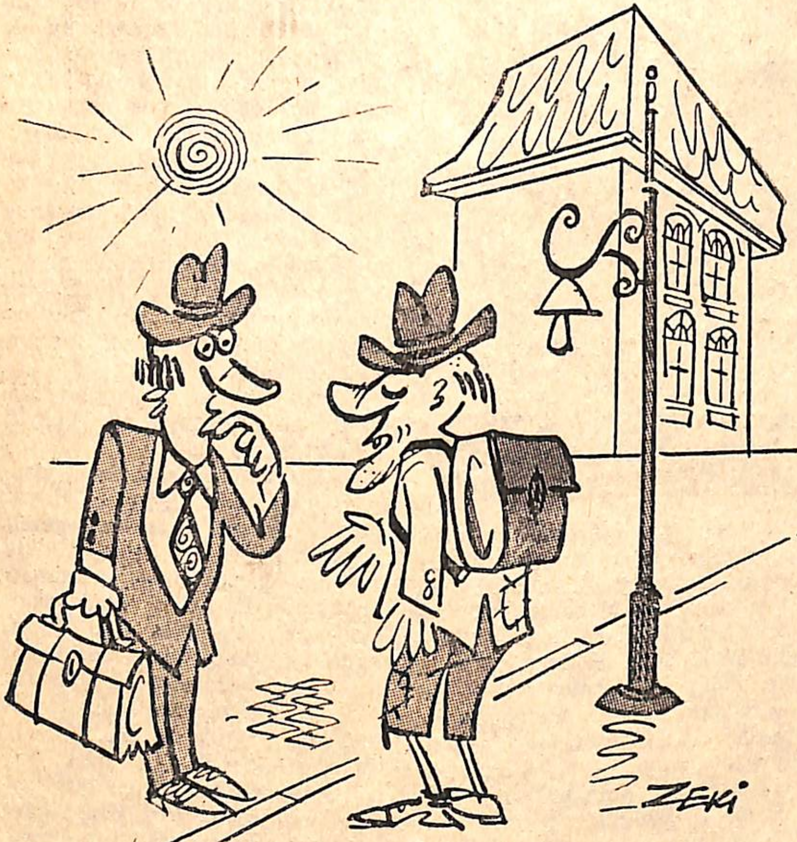
Keloğlana üç kez
Attırırlardı tur
Yanlışlık oldu diye
Çıplak kafası şişerdi
Elmayı yiye yiye.

—

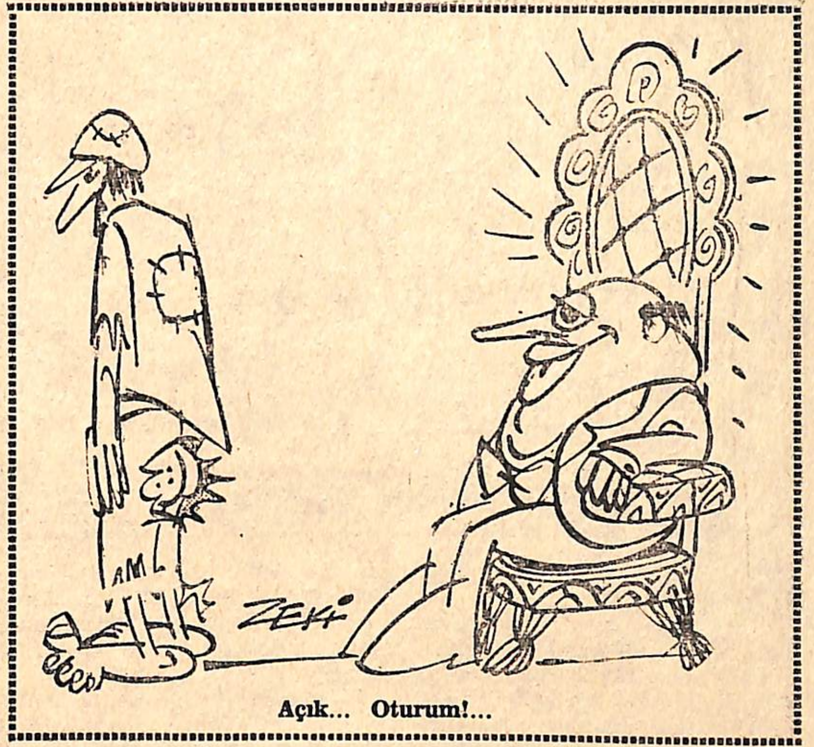
Böyle kurulmuştu
Saraylardaki nizamat
İşte kaka
İçeriye sokulurdu mutlaka
Kel başlı damat!..

Burhan ESEN

— İlkokullar bit salgını nedeniyle tatil edildi —

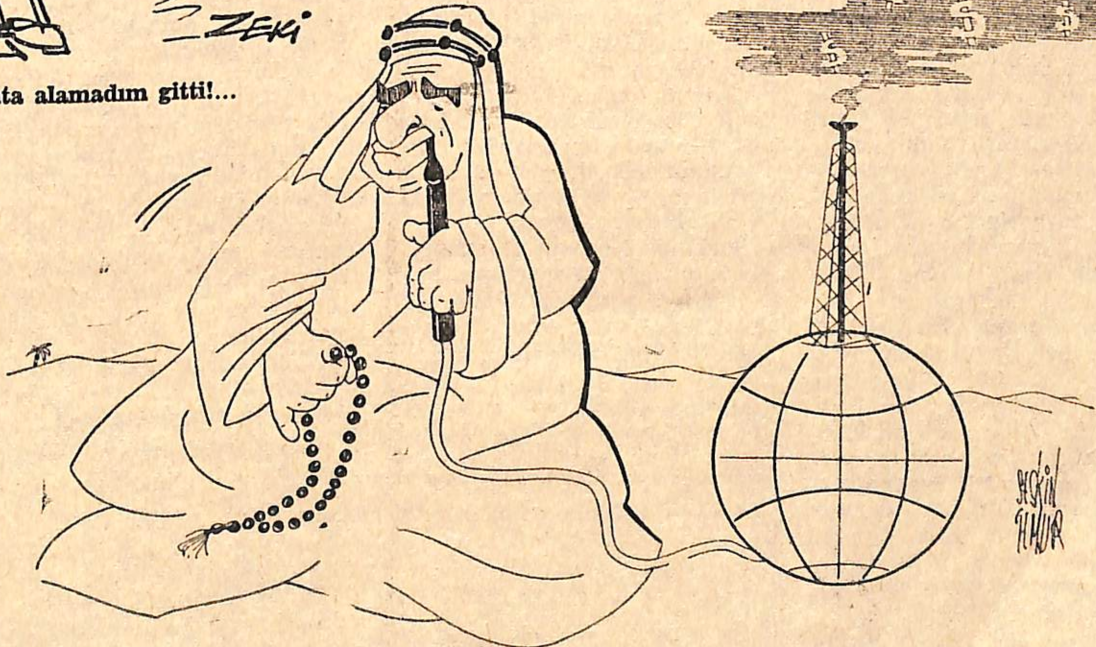

— Ne yapayım, bir çanta alamadım gitti!...

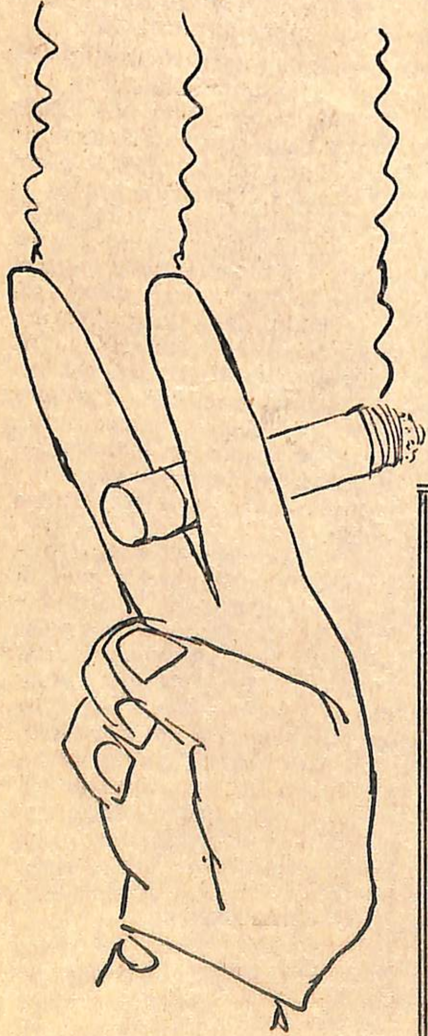

Açık... Oturum!...

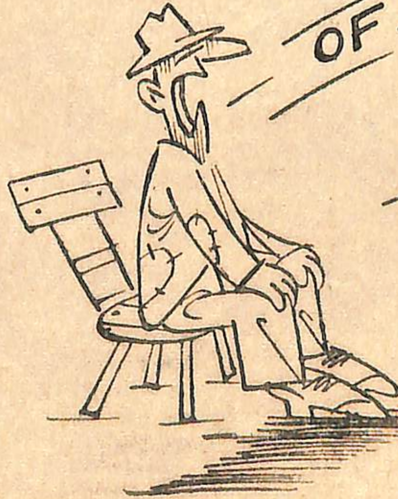
— Petrole % 10 zam yapılacak —

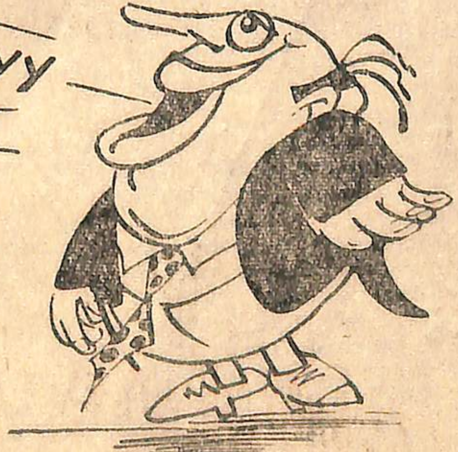

İMPARATOR!...

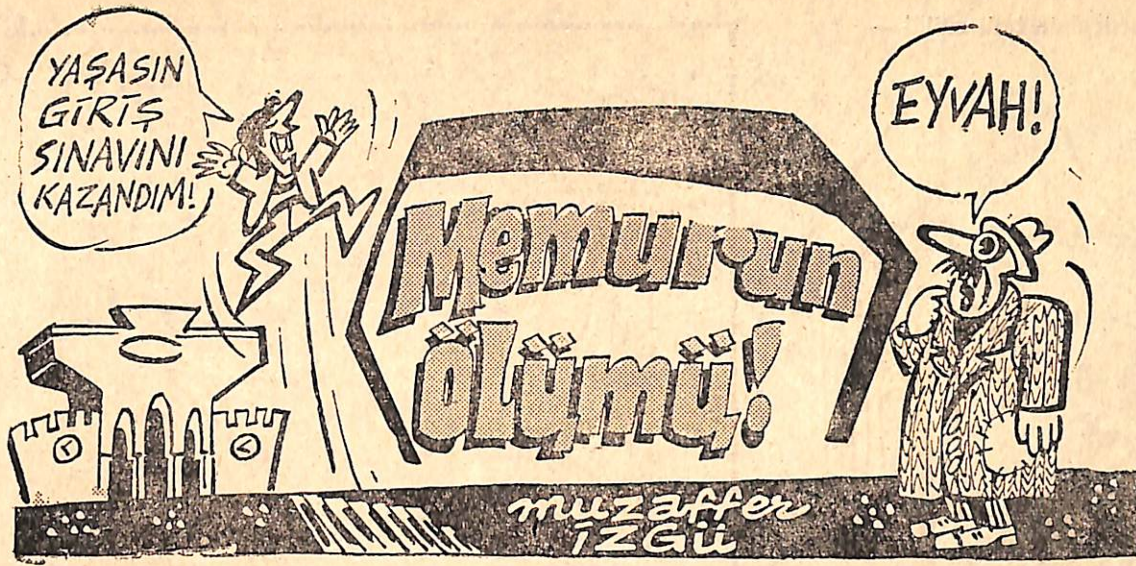

— Cephe hükümeti kendi çıkarlarına uygun kararlar alıyor —

ÇEKTİKLERİMİZ!...

BİRİ paltoya buldu suçu. Şöyle anlattı:

— Olsa olsa Nuri beyin ölümüne o palto neden olmuştur. Siz bilmezsiniz Nuri beyin paltosunu, gerçi kendisi elli dört kiloydu ama, paltosu otuz kilo yoktuysa bile, rahat bir yirmi beş kilo vardı. Azizim, bir kezinde şöyle askıda yer değiştirmek için oradan oraya asayım demiştim de, asana dek kolum kopmuş, yükseğe asmak için genç bir arkadaştan yardım istemiştim. Sanki palto değil kurşun mübarek. Ben bildim bileli bu palto Nuri beyin üzerindedir. Düşünün, yılda sekiz ay giyse bu paltoyu Nuri bey, demek ki sekiz ay sırtında yirmi beş kiloluk bir yük. Otobüste çıkaramaz, yolda çıkaramaz, tüm gün boyu üzerinde. Bir hamal düşünün, her dakika sırtında yirmi beş kilo yük nolur o hamal, kalb büyümesi olur, günün birinde de bu büyüyen kalb iflas eder, hiçbir görev yapamaz duruma gelir. Rahmetliye çok söyledim, Nuri bey dedim, şu paltoyu değiştir artık dedim. Ama o her kezinde, yirmi beş kiloluk yükün altından acı acı baktı gözlerime...

Başka biri, suçu Nuri beyin oğlunda buldu:

— Ah ah, dedi, çocuk kazanamayacaktı üniversiteyi. Kazandı, babasının ölümüne neden oldu. Madem öyle durumun var, sokma oğlunu üniversite sınavlarına değil mi? Aslına bakarsanız koskoca oğlanın da düşünmesi gerekir bunu ya, asıl Nuri beyin düşünmesi gerekirdi. Şimdi oğlan üniversiteyi kazanınca, Nuri beyi bir meraktır, bir düşüncedir aldı, ben bu oğlanı nasıl okutacağım? Kolay değil, sanmam Nuri bey baskıları falan düşünsün, Nuri bey doğrudan doğruya işin parasal yönünü düşünmüştür. Bir gencin üniversitede okuyabilmesi için her ay ona en azından bin lira göndermek gerek. İşte oğlan üniversiteyi kazandıktan sonra Nuri bey akşamları yatağına çekildiğinde iyice kurmağa başladı. Ben bu parayı nasıl yollarım, be bu parayı nasıl yollarım? Haklı Nuri bey, ama Nuri beyin kalbi de haklı, bunca kurmaya üzüntüye dayanamadı ve gece sabaha karşı duruverdi...

Başka biri, suçu bakkalda buldu. Kendi yok, Allahı var, bakkalın herhangi bir yerde herhangi bir konuşmuşluğunu duyanımız yok ama, işte bu başka biri:

— Bakkal da ille bakkal, diyor, başka birşey demiyordu. Nuri beyin bakkala borcu biraz çoğalmış. Bin yüz mü, bin iki yüz mü ne olmuş? Çocuğun eline defteri vermiş, bir kilo şeker almak için yollamış. Bakkal da, «Git babana söyle, önce borcunu ödesin ondan sonra veresiye» demiş. Gerçi Nuri beyle bakkal arasındaki bu olay, Nuri beyin ölümünden iki gün önce olmuş ama, Nuri bey demek ki iki gün iki gece bu meseleyi iyice kurmuş. Kurmanın sonucu, işte sabaha karşı zavallının kalbi... Bence asıl suçlu bu işte bakkaldır. Bakkal öyle davranmasaydı, Nuri bey daha çoook...

Başka biri, suçu Nuri beyin müdürüne yüklemeğe çalıştı:

— Yok yok, diye söze başladı. Nuri beyin ölümüne ne o nedendir, ne de bu, neden müdür beyidir... Zavallı adama bu denli yüklenilmez ki canım. Dairenin ne denli işi varsa yığmış bizim Nuri beyin önüne. Nuri beyin hiçbir sosyal güvencesi yok ki, ağzını açsa işinden ekmeğinden olacak, onun için katlanmış, oturmuş, gece yarılarına dek çalışmış. Ama bakalım kalb bu işe dayanabilecek mi, rahmetli bunu hiç hesaba katmamış. Karısının söylediğine göre, gerçi o günü işten erken gelmiş ama, fazla çalışmanın acısı hemen anında çıkmaz ki. Şimdi kalkıp da Nuri beyin müdürüne, bak efendim, Nuri beyin ölümüne neden sensin, desen dünyada kabul etmez.

Başka biriyse, suçu ev sahibinde buldu.

— Tüm suç ev sahibinde. Hani insan alıştıra alıştıra değil mi ya, sen tut, sekiz yüzlük ev kirasını bir kalemde bin iki yüz lira yap. Dört yüz lira birden zam. Böyle şeye Nuri beyin ne kesesi dayanabilir, ne de kalbi... Hele, «Bak arkadaş, ay başından itibaren ya bin iki yüzden ödersin kirayı, ya da çıkar gidersin» demesi yok mu, işte bu söz öldürmüştür Nuri beyi.. Gerçi karısının söylediğine göre, geçen aydan itibaren bu kirayı vermeğe başlamışlar ama, insanlar cins cins, kimisine bir mesele şimdi koyar, kimisine bir ay sonra koyar. İşte Nuri bey, bir aydır bu konuyu düşüne düşüne, sonunda, Allah rahmet eylesin, yaaaa...

Başka biri de, karısından aktardığına göre suçu Nuri beyin kendinde bulmuş:

— Ne işine gerek senin oralardan geçersin, diyordu. Haydi geçtin diyelim, senin nene gerek başını içeri sokup bakmak. Bir bakmış ki Nuri bey, kocaman gazinonun içi hınca hınç insanla dolu, kimi yiyor, kimi içiyor, kadehler dolup dolup boşalıyor. Garsonlar ellerinde kollarında sekizer onar tabakla gidiyor geliyorlar. Ortada bir kadın oynuyor. Her masadan ayrı bir kahkaha seli boşalıyor. İşte orada çarpılmış Nuri bey, çarpılmış ki, gelmiş o akşam karısına anlatmış. Gerçi bu olay olalı bir buçuk ayı geçmiş ama, demek ki kurmuş Nuri bey. Kurdukça kalbine yüklenmiş, sonra işte sabaha karşı da...

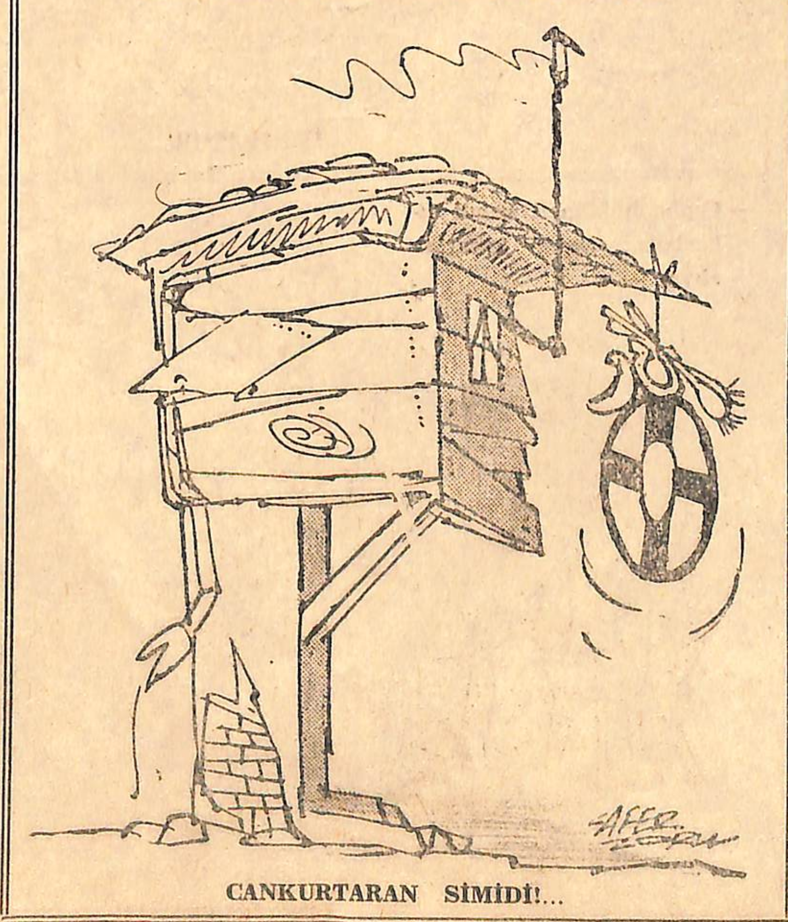
Başka biri suçu Nuri beyin evde kalmış kızına buldu.

— Kolay değil, dedi. Nuri bey çok iş aramış ama, kızına bir iş bulamamış. Kızın yaşı gelmiş otuza dayanmış, bir isteyeni de yok. Kıza bir iş bulmuş olsaydı, kız işe giderken gelirken, çalıştığı yerde falan, birini ayarlar evlenir yuva kurardı. Ama böyle bir olanağa sahip olamayınca Nuri bey tutup da at pazara çıkarır gibi, kızını pazara çıkarıp, «Allah aşkına şunu biriniz alın, haydi bakalım satılık» diye bağıramazdı ki... Kızcağıza zamanında bir iş bulabilseydi, veya zamanında evlendirebilseydi, Nuri bey daha çok yaşardı.

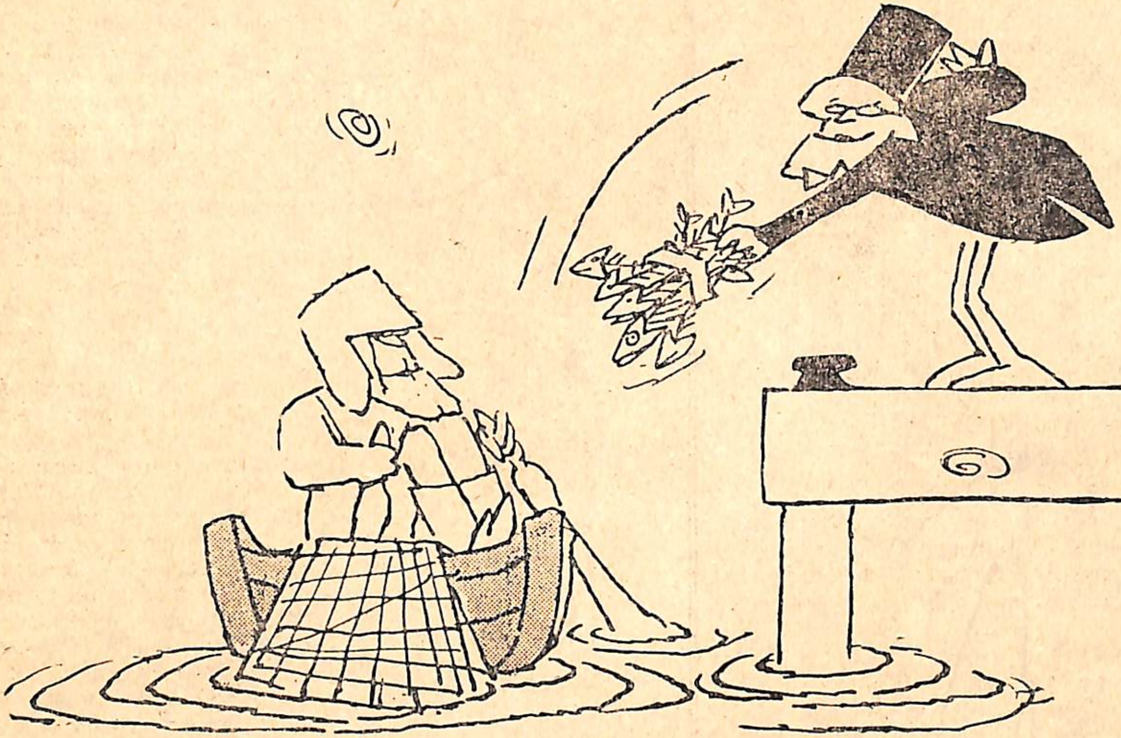
Başka biri suçu yüz liraya buldu.

— Siz ne derseniz deyin, Nuri beyin ölümüne neden o yüz liradır. Belki hayatta ilk kez bir yüz lira yitirmenin acısı, belki de yüz lirayı yitirmenin acısı Nuri beyin hayatına mal oldu. Karısı anlatmış, «Nuri bey altı ay önce bir yüz lira yitirmişti, ama Nuri bey hiç unutmadı bu yüz lirayı. Duruyor, duruyor içini çekiyordu. Ben sorduğumda, ah yüz lira diyordu.» Nuri bey, banyo yaparken, yemek yerken, tuvalete giderken, sabahleyin işe giderken, hep ıhlıyormuş, arada bir ahh diye bağırıyormuş. Hattâ evde Nuri bey dalıp gittiğinde, karısı çocuklara ses etmemelerini, babalarının yitirdiği yüz lirayı düşündüğünü söylüyormuş. Gel git evde, herkes inlemeğe, ah vah etmeğe başlamış. Örneğin, ortanca oğlan okula gitmek için kapıdan mı çıkıyor, «Ahh yüz lira» diyormuş. Nuri beyin hanımı pencerden karşı komşuyla mı konu-

— Eski İstanbul evlerini koruma vakfı kuruldu —

CANKURTARAN SİMİDİ!...

— Balıkçılara kredi verilecek —

şuyor, sözün sonunda «Ah yüz lira» diyormuş. Nuri yatağında bir o yana, bir bu yana dönüyormuş, karısı kocasının uyuyamadığını görünce, «Ahh yüz lira değil mi Nuri bey?» diyormuş, işte o zaman Nuri beyin göğüs kafesinden öyle bir inleme çıkıyormuş ki, yukarı kattaki komşular bile rahatsız oluyorlarmış. Sonunda apartmandakiler bu inlemeye dayanamayıp kendi aralarında yüz lirayı denkleştiriyorlarmış ki, bizim Nuri bey sizlere ömür. Gerçi Nuri bey çok onurlu bir insandı, bu parayı kabul etmezdi ya... Neyse, adamcağızın ölümüne bir yüz lira neden oldu gitti.

Başka biri:

— Vallahi bana kalırsa, Nuri beyin ölümü neden olmuştur, dedi. Evet evet ölümü. Zavallı hep ölümünü düşünürmüş. «Yahu hanım, şimdi ölüversem, ölüm ortada kalır» dermiş. Haydi kefeni çarşaftan marşaftan idare edersiniz ama, ya mezar parası, ya hoca parası, ya mezara götürme parası... Zavallı hergün bunu düşüne düşüne yatağı başına koyarmış. Karısının anlattığına göre, öldüğü gece yatağa girerken, karısı ondan otuz lira para istemiş Nuri bey de rahmetli tüm cebini sıyırmış, yirmi iki lira varmış, karısına vermiş ve «Vallahi bu gece ölsem, ölüm ortada kalır» demiş.

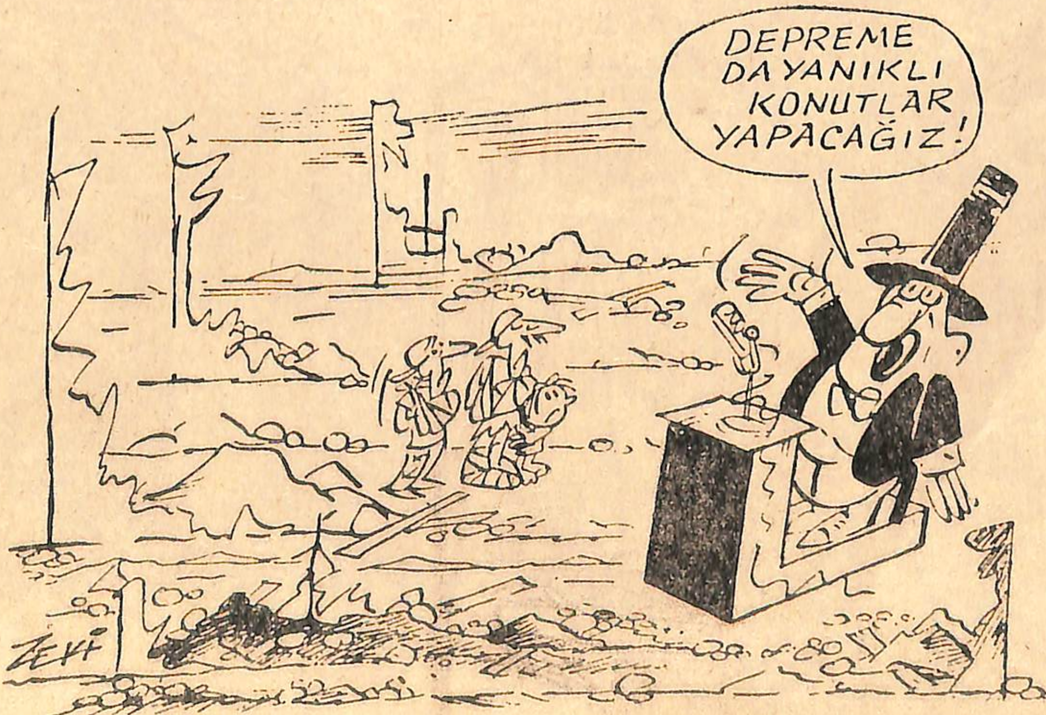
Başka biri, fısıltıyla:

— Bana kalırsa Nuri beyin ölümüne neden karısıdır, dedi. İkide bir adamın başına kakılmaz ya, hem ikide bir Nuri beyin başına kakarmış, hem de kendi babasına kızarmış... «Ah ah, ne diyeyim o babama, beni sütçü istediydi, babam ona vermediydi de memursun diye sana verdiydi. Şimdi o sütçünün iki tane apartmanı var, ama sen şu yaşa geldin, daha başımızı sokacak bir konudumuz bile yok» «Dermiş kimin karısı kocasının başına ikidebir böyle kaksa, o adam çok yaşamaz...

Sözün kısası Nuri bey öldü sayın okuyucular. Suçu, kimi ona buldu, kimi buna... Ne dersiniz. Geldim evde anlattım, kimin ne dediğini söyledim... Karımdan, kimseden çıt çıkmadı. Sessizliği beş yaşındaki oğlum bozdu:

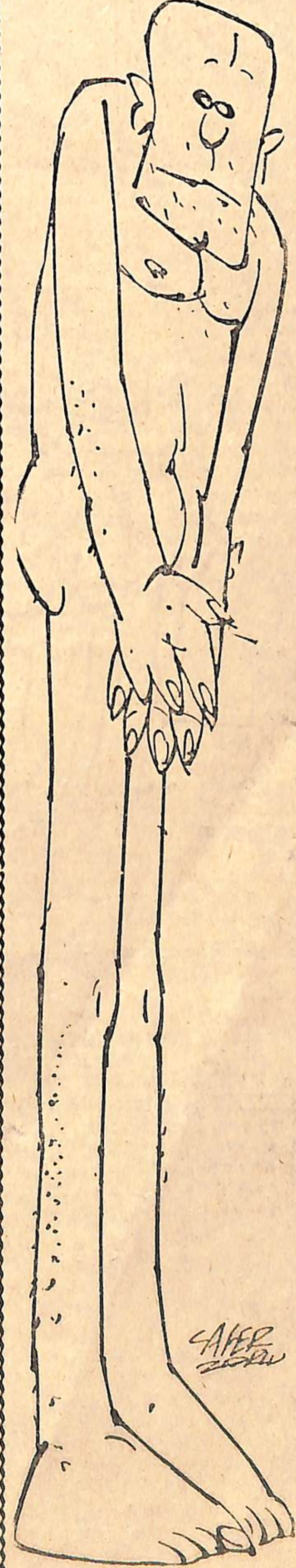
— Babacığım, Nuri beyi bu hükümet öldürdü, dedi.

Muzaffer İZGÜ

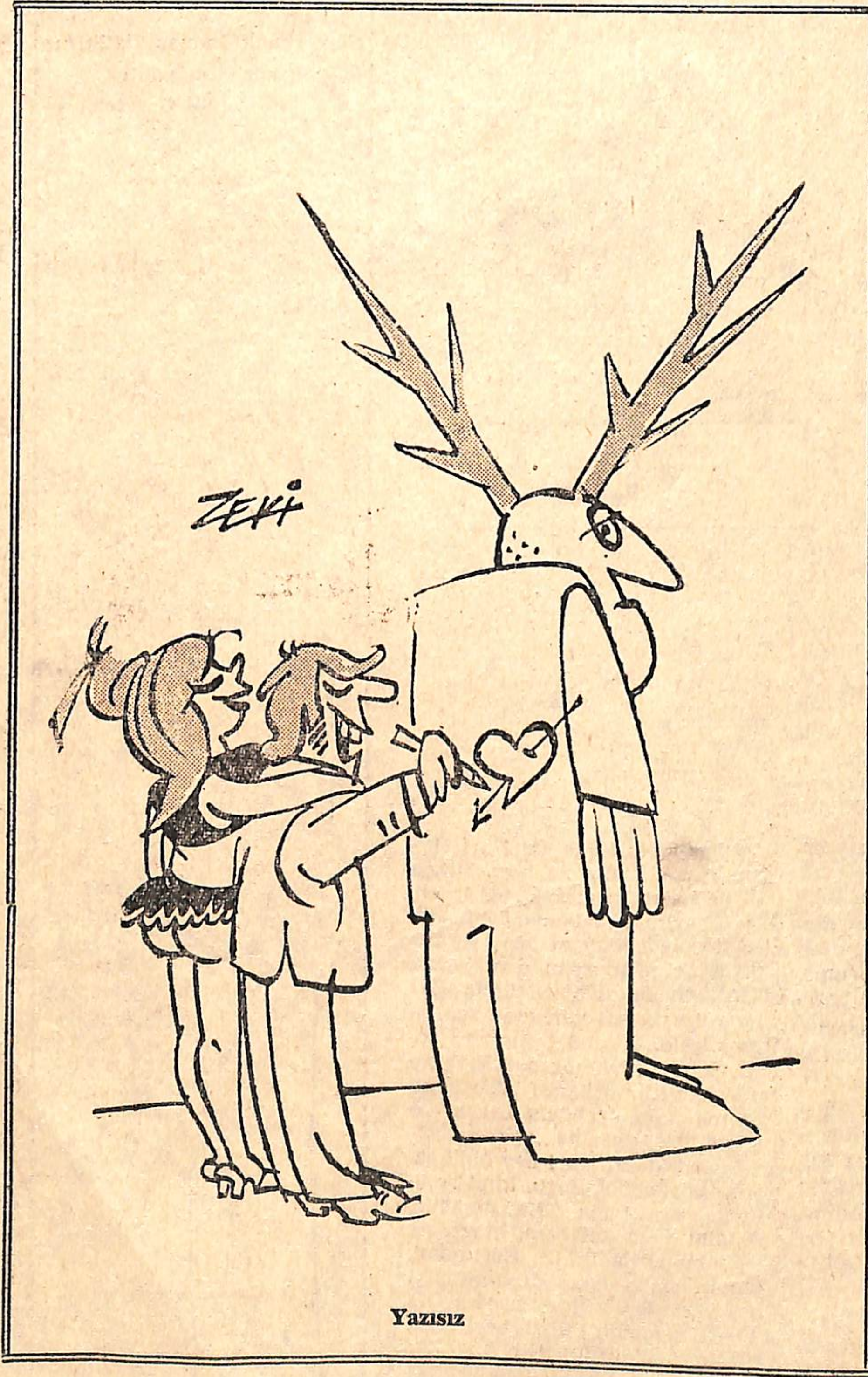

DEPREMDEN DEPREME!...

Sümerbank kumaş fiatlarına 6. kez zam yaptı
— Gazeteler —

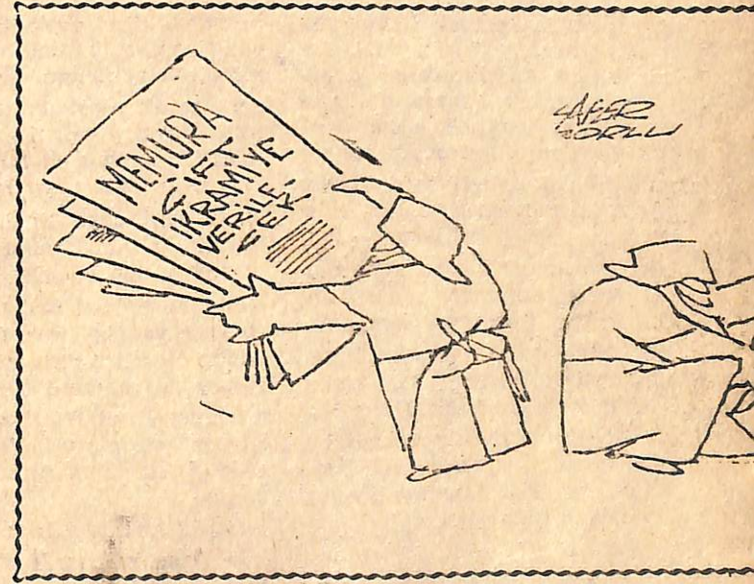
Sümerbank mamulû!...

Yazısız

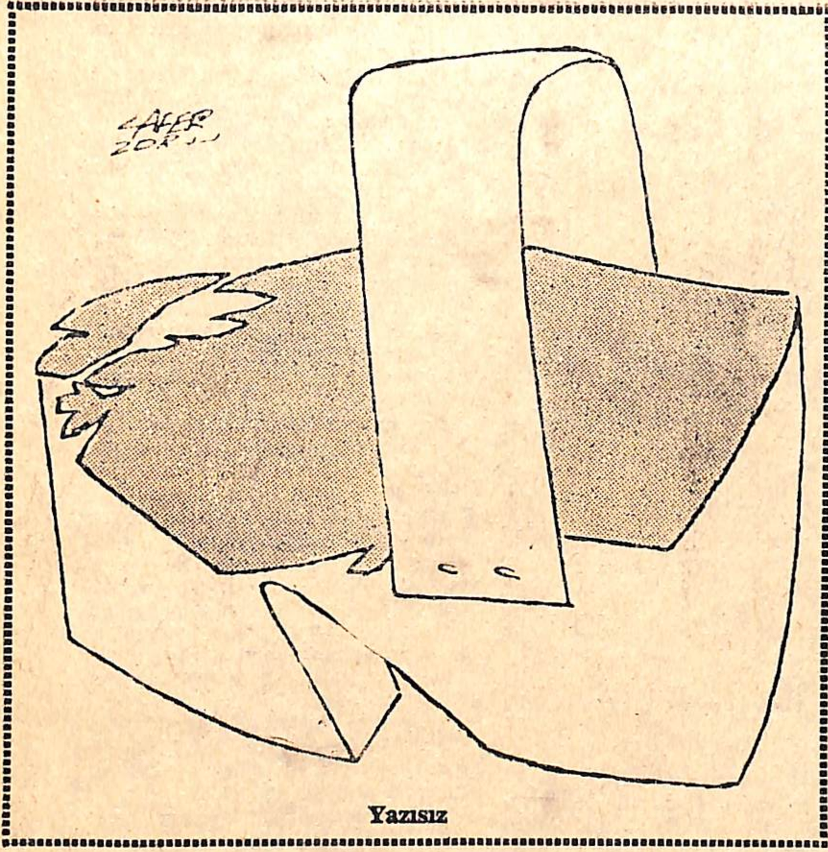
— Yerlere çöp atanlardan elli lira ceza alınıyor —

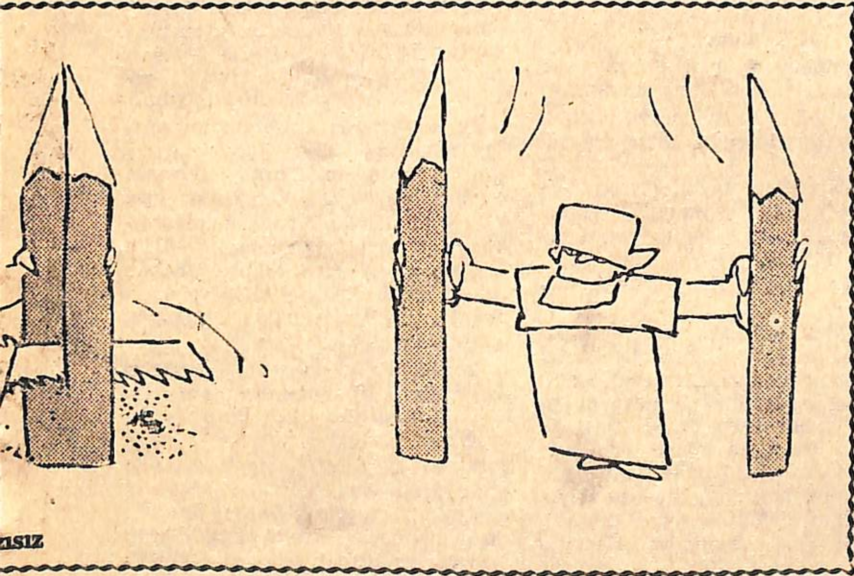

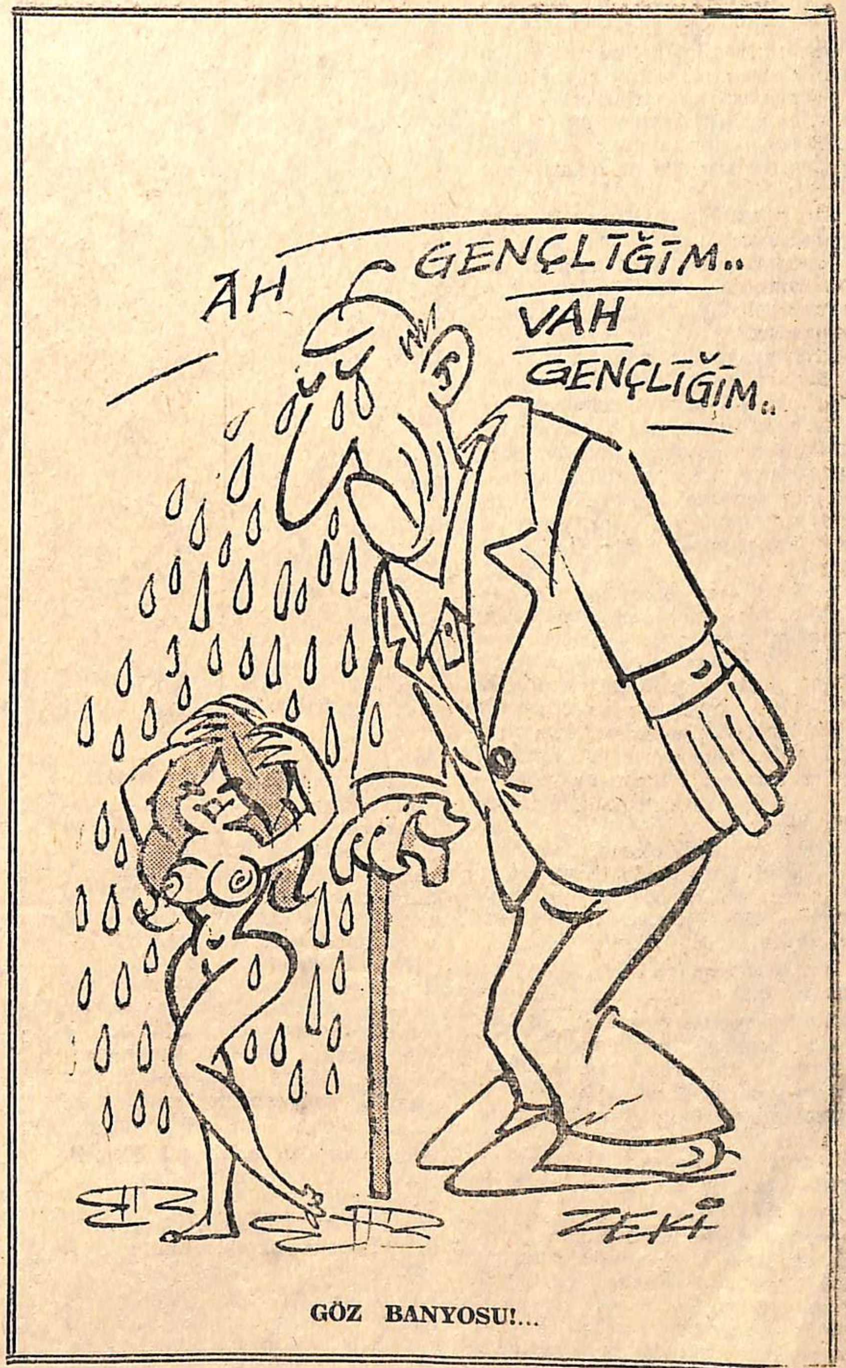
TENZİLA'

Yazısız

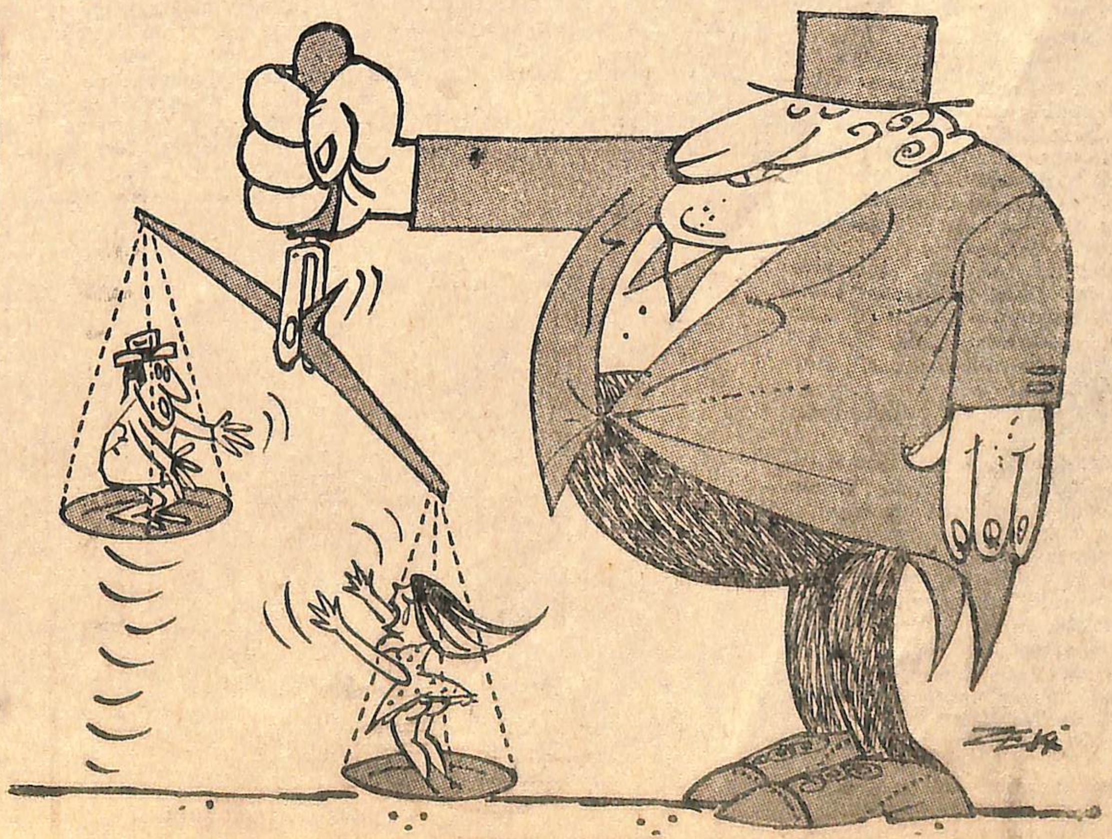
[Ya]zısız

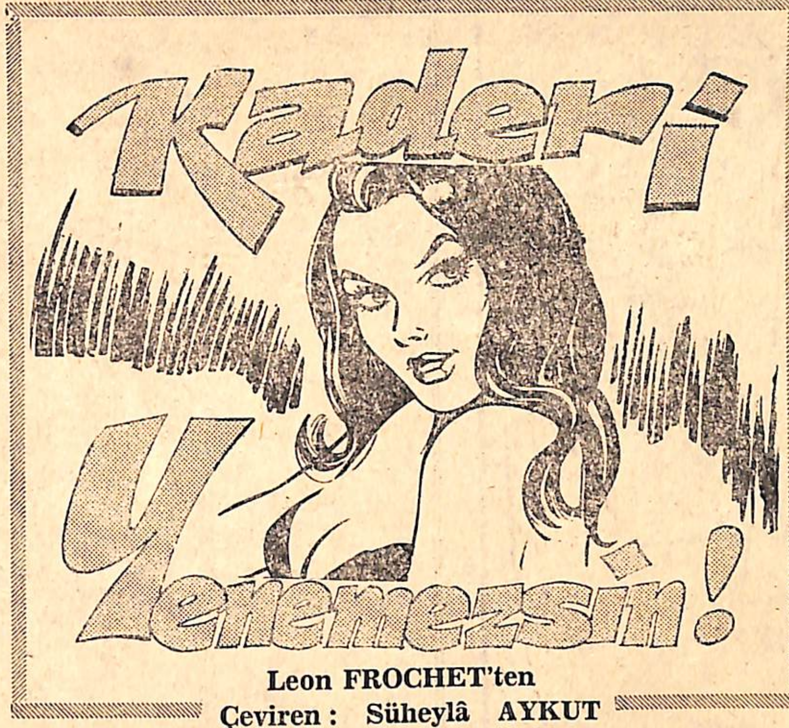
GÖZ BANYOSU!...

Evlenmeler gittikçe güçleşiyor — Gazeteler —

BOZUK TERAZİ!...

Leon FROCHET'ten

Çeviren : Süheylâ AYKUT

LAURENT Rouxel perdeleri aralıyarak atı Jumbo'nun sırtında günlük gezintisine çıkan karısının arkasından baktı. At ile genç kadın, birbirlerile öyle hoş bir armoni içindeydiler ki! Rouxel her ikisinede sahip olduğu için gururluydu. Ve de onları çok seviyordu.

Atı, cinsti. Bir hayli para ödemişti onu satın alırken.

Nefesleri kesecek kadar güzel olan karısilede, yalnızlığından kurtulmak istediği ihtiyatsızlık anında evlenmişti.

Pişmanmıydı evlendiğine?

Tam anlamıyla değildi ama, bazı, yirmi beş yaş kendisinden genç olan güzel eşinin havai davranışlarını görerek «Acaba?» diye bir burgu saplanır gibi oluyordu yüreğine.

Yıllar geçtikçe gelecek daha da çok rahatsız etmeğe başlamıştı onu. Gerçeği kabul etmemek doğru muydu ya?...

— Yirmi sene sonra, ben tam bir ihtiyar olacağım... Canımdan çok sevdiğim Clara'm ise gençlik ve güzelliğinin altın çağına erişecek... Hayır. hayır... O, sadık ve dürüst bir kadın... ama... ya kendi yaşına denk bir erkek çıkarda karşısına ona aşkını sunarsa... Oh, korkunç şeyler bunlar... İyisimi düşünmeyeyim geleceği, diye sık sık içini çeker olmuştu.

Kendi kendini yemekte hiçte naksız değildi. Bilmiyordu bunu ama, korktuğu tehlike çoktan çalmışdı kapısını. Zira eşi Clara ne dürüsttü, ne de sadık.

Bir başkasını seviyor, kocasını aldatıyordu.

Gizli davranışları, çıkarı içindi. Rouxel zengindi. Her istediğini yapıyordu... Bunlarda, bazı fedakârlıklara değerdi. Clara, güzelliğinden başka değeri olmıyan kadınlardandı.

Dişiliği ifrata varmış bir ihtiras dalgası halinde olmasına rağmen paraya da düşkündü.

Sıcak bir yaz günü plajda karşılaştığı Rouxel ise tam zir para babası idi. Tütün tarlaları, çiftlikleri vardı. Yaşlıca olmasına rağmen, onunla evlenmeği kafasına koydu. Bronzlaşmış vücudunda parlıyan su tanecikleri, gözlerinin parlaklığı, salına salına yürüyüşü, alabildiğine uzayan denizin huzurunda birleşerek Rouxel'i kafese koyuverdi. Aynı zamanda diplomalı bir hastabakıcıydı.

Eh, elli yaşını biraz geçmiş ve kalbinde düzensiz tik takların başladığı Rouxel için hoş bir kadındı o. Nedense hoş sözcüğü altına saklamak istiyordu onun dişiliğini...

Onun hastabakıcı oluşuda destek veriyordu evlenme arzusuna. Clara sağlığı ile pekalada ilgilenirdi... Böylece, evlendiler.

Başlangıçta her şey yolundaydı. Kocasının gerek sağlığıyla, gerek sosyal ilişkileriyle elinden geldiğince ilgileniyordu. Clara, O günlerde hiç bir hususta kimse sitem edemezdi ona.

Ama doğayı inkâr etmek neye yarardı?...

İtildikçe geri tepen bir at gibiydi doğa. Clara'da akıllı uslu, ihtirastan uzak, cinsel gücü bir hayli azalmış olan kocasının yanında çiftlik kâhyası Bertaud'yu görünceye kadar bir melek gibi yaşadı. Bertaud'yu gördükten sonra her şey değişmişti.

Hoşuna giden her kadını baştan çıkarmakta usta olan Bertaud, Clara gibi bir ateş parçasile çabucak anlaşarak gizli köşelerde onunla ihtiras dolu dakikalar geçirmeğe başladı.

Banal bir avantürdü bu. Ama Clara için her şeyden önemliydi. Hatta kocasının her şeyi öğrenerek kendisini boşamasından korkmuyordu artık.

Bertaud'ya gelince, bu ilişkiyi başka açıdan geliştiriyordu. O Rouxel'in durumu anlamasından çekiniyordu. İşten atılacağını, beş parasız bir kadınla sokak ortasında kalacağını düşünerek ürperiyordu.

Evet Rouxel Clara ile olan ilgisini öğrenecek olursa her ikisini de kapı dışarı ederdi. Elini kana bulayacak insanlardan değildi o.

Peki sonra? Clara ne kadar güzel ve çekici olursa olsun parasız bir yaşama sürüklemiyecek miydi kendisini? Hayır, buna değmezdi!

Şu halde, başka bir yol izlemelilerdi.

Bir gün:

— Kocanın olması ne fena! dedi. Oysaki onsuz çok daha mutlu olurduk.

— Doğru, diye içini çekerek cevap verdi Clara. Ama ne yazık ki o var bizde ona tahammül etmek zorundayız. O ölmeden ben sıfır olurum biliyorsun. Evet, yeniden hastabakıcılığa girerek çalışabilirim ama bu yeterli olurmu bilmem senin için? Sonra, onun ölümünden sonra bana kalacak olan mirası düşünsene!

— Ölümünden sonra! Ne yazık ki bu yarın değil.

— Kimbilir. Sağlığı iyi değil. Kalbi bir anda durabilir. Bir hastabakıcı olduğumdan kesinlikle söyliyebilirim bunu. İlâçlarını ben veriyorum. Dijitalin iki tarafı keskin bıçağa benziyen bir ilâçtır. Biraz fazla alındımı, tamam. Doz, gerektiğinden her gün biraz fazla verildi mi, sonuç: ölüm.

— Yapsana öyleyse. Sonra da, ilâcı kendiliğinden almış dersin...

— Dediğini düşünmedim değil. Yalnız, çekiniyorum. Bir cinayet olur...

— Gençliğinin kaybı, yaşlı ve hasta bir adamın yanında günlerini geçirmende kendine karşı işlediğin bir cinayet sayılmaz mı?

— Evet öyle... ama her şeye rağmen...

Clara'nın kafasına bu iğrenç fikri soktuğu günden itibaren Bertaud kendini Rouxel'in mal ve mülküne sahipmiş gibi görmeğe başladı. Nefis bir şeydi bu... Emrinde bulunan adamlara içinde bulunan sadistçe duygularla kötü muamele etmek pek hoşuna gidiyordu. Öyle ya, Rouxel öldükten sonra Clara ile nasıl olsa evlenmiyeceklermiydi?...

Dijitalin haplarını gizlice kocasına her geçen gün daha fazla veren Clara, onun dahada halsizleşmesi üzerine haftada iki üç defa atı Jumbo'ya atlıyarak evlerinden onbeş dakika kadar uzakta bulunan çiftliğe giderek işleri kontrol ediyordu. Bu da sevgilisiyle buluşmalarını kolaylaştırdığından çok memnundu hayatından.

Rouxel bir gün yorgun bir sesle:

— Bilmiyorum nem var, dedi. Vücudumda sonsuz bir kesiklik ve ağrılar var. Ama sen üzülme sevgilim. Doktor Jacques'a gideceğim. O derdimi hal eder.

O gün heyecanla kocasının sözlerini Bertaud'ya tekrarladı Clara.

— Çabuk, dozu arttır, dedi Bertaud. Doktora giderse her şey vaktinden evvel anlaşılır.

— Daha ne kadar arttırayım... olmaz... güç bir şey bu... birdenbire ölüverirse... oh, korkuyorum Bertaud...

Bertaud'nun sımsıcak güçlü kolları arasında geçen vakti sevgi dolu anlardan sonra Clara yeni bir cesaretle dolarak evine döndü.

Hizmetçi, Rouxel'in şehre, doktor Jacques'i görmeğe gittiğini söyleyince korkuyla ürperdi. Ne yapmalıydı? Paniğe kapılarak yeniden Jumbo'ya atladı Bertaud'un yanına koştu. Bertaud çiftlikteki adamlarla çatışmıştı. Clara'yı görünce:

— Neye geldin? diye sert bir sesle sordu.

— Rouxel doktor Jacques'i görmeğe gitmiş. Jacques aptal değildir. Ona bir sürü şeyler soracak ve durumu anlıyacak...

— Saçmalama. Ne sorarsa sorsun, nasıl anlar durumu?

Aynı an, bir silâh patladı. Çalıların arkasına saklanan bir işçinin sıktığı kurşun Bertaud'nun beynine saplanmıştı. Yere cansız yuvarlandı kâhya. Katil, az evvelki çatışmada kafası kızan bir işçiydi...

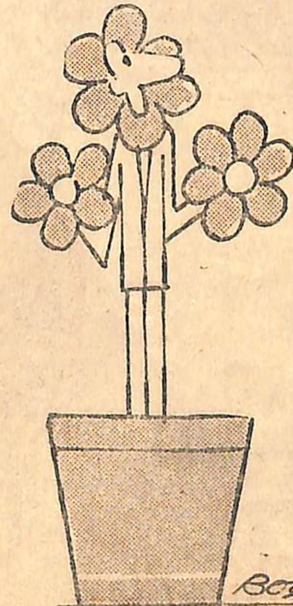
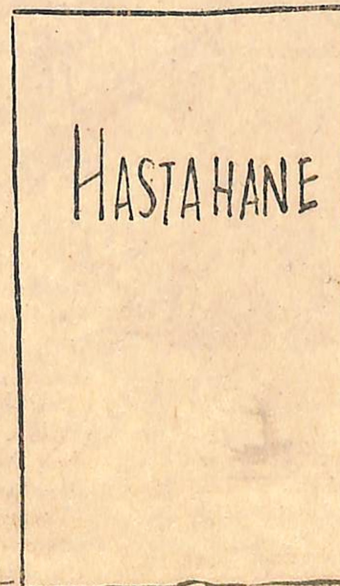
Silâh sesinden Clara'nın atı huylanarak şaha kalktı. Neye uğradığını anlıyamıyan Clara hayvanın gemini tutmak isterken beline yediği tekmelerle bir daha kalkmamacasına yere yuvarlandı ve o da öldü.

Her şey öylesine çabuk, bir an içinde ve basit bir şekilde sona ermişti ki: Clara evinde otursaydı, yaşayacaktı.

Bertaud, pis huylarına kapılıp çevresine kötü muamele etmeseydi, düşmanı olmıyacak ve o da yaşıyacaktı.

Kader işini zaten kendi kendine görüyordu. Rouxel o gün doktora başka bir amaçla gitmişti. Karısını üzmemek için durumu saklıyordu ondan: çektirdiği rontgen filmlerinin ve analizlerin sonucunu anlamak için.

Doktor o gün kesin bilgiyi verdi: karnındaki ur habisti. En fazla, iki aylık ömrü vardı.

— Çiçekler ücretsiz tedavi edilecek —

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ : Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden : Kadri Yurdatap

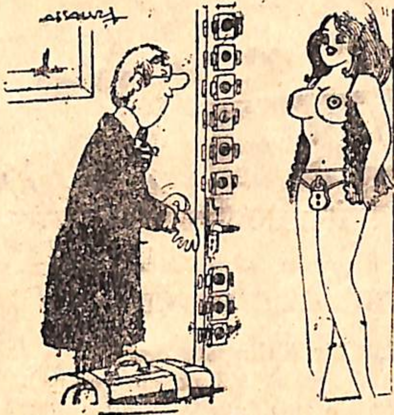
Sekreter : Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer : Akbaba Matbaası

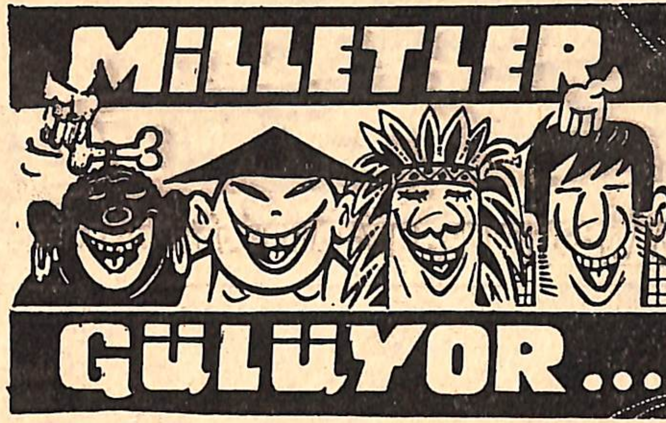
İDARE YERİ : Divanyolu Klodfarer Caddesi No: 8-10, Daire: 3. İstanbul Telefon : 22 18 11

İLÂN FİYATI : Kapak içi santimi 60 lira, iç sayfalar 65 lira. Fiyatı : 250 kuruş,

ABONE FİYATLARI : Yurt içi yıllığı 125.— TL. Altı aylığı 62.50 TL. Yurt dışı yıllığı 250.— TL. Altı aylığı 125.— TL.

— İşte artık güven duy şimdi rahatça gidebilirsin

— Haa, ne güzel köpek... Karımınkinin ayni!...

SAKİN KADIN

Odanın bir köşesinde sakin sakin oturan kadın, kocasına:

— Hayret, dedi, beş kadeh viskinin seni bu kadar değiştireceğini ummazdım.

Hayretle irkilen adam:

— Yanlışın var hayatım, dedi. Ne beş kadehi? Bir yudum bile içmiş değilim.

— Canım, beş kadeh viskiyi ben içtim ama sen değiştin!..

— Ona randevunuzu hatırlattım, bu sefer kaçamıyacaktır, bana güvenebilirsiniz..

İKİ ATEŞ ARASINDA

Karı koca, o gece sinemaya gitmek istedikleri film, on altı yaşından genç olanlara yasak edilmiş olan bir filmdi. Onbeş yaşındaki oğulları onların hazırlanışlarını ilgisiz bir bakışla izliyordu.

Baba, sıkıntılı bir sesle, anneye:

— Kötü bir durum, dedi. Zira onu bizimle bu filmi görmeğe götüremiyeceğimiz kadar küçük...

— Evet, ama evde, genç hizmetçi kızla yapayalnız bırakılamıyacak kadarda büyük.

KÜSTAH KATİL

Canavar ruhlu adam, karısını, anasını, babasını, kaynanasını, kayınbabasını, amcasını ve teyzesini öldürmüştü. Mahkeme günü, avukatı öyle becerikli bir şekilde onu savunduki, herkesin, hayret bakışları karşısında, tutuk beraat etti. Bu sırada son derece küstah bir şekilde, yargıcı selamlamaya, bir teşekkür etmeye bile lüzum görmeden terkeden tutuğun arkasından bazı dileyiciler bağırdı:

— Mademki büyük annen halen yaşıyor, nasıl olsa yine görüşeceğiz.

KARNINDAN KONUŞAN ADAM

Büyük müzikhol müdürü bir emprezaryoya telefon etti:

— Bana tavsiye etmiş olduğunuz o vantrilok halâ elinizdemi? Öyleyse onu bana getirin, iş verebilirim...

Emprezaryo cevap verdi:

— Şimdi yok efendim, Müzikhollerde çalışmıyor artık. Ticarete atıldı. Şahane bir şekilde başarıyor o işi..

— Garip şey... Ne satıyor?

— Papaganlar..

KULAKLIK

Dupont evinden girince içeri sevinçle karısına bağırdı:

— Nihayet bu gün ünlü bir doktordan sağırlığa karşı özel kulaklığı aldım ve taktım kulağıma, dedi. Doktorun kendisi bile aynı aleti kullanıyormuş.

— Çok iyi yaptın, diye karısı cevap verdi. Zaten kaç senedir aynı şeyi ben sana söyleyip duruyordum.

Dupont başını salladı:

— Hayır, dedi, posta kutusunda yine mektup yok.

BAHŞİŞ

Kadın, posta müdürine giderek bir postacı olan kocasının başka semte tayinini istedi.

Müdür:

— Neden? diye sordu. Buradaki müşteriler bahşiş vermiyorlarmı?

— Aksine, öyle çok genç kadın varki burada, hepside bahşişi doğal imkânlarile ödiyorlar.

TUHAF ŞEY

Madam Dupont, kocasına:

— Tuhaf değilmi, dedi, büyük adamlar sadece öldükleri zaman gazeteye yazılıyorlar. Doğdukları zaman değil.

ACEMİ DAKTİLO

Yeni daktilo olmuştu genç kız. İlk defa gittiği işinden o akşam eve dönünce, sevinçle, annesine:

— Günüm çok iyi geçti, dedi. Patron benden çok memnun. Birde hediye verdi bana.

Annesi hayretle sordu:

— Sahimi? Ne çabuk. Hediyen nedir?

— Bir sözlük.

ÇAPKIN YABANCI

Çapkın adam:

Şehre yeni gelmişti. Caddede rastladığı genç ve güzel kadının yolunu kesti:

— Pardon madam, dedi, bu şehrin yabancısıyım. Sizin eve nereden gidileceğini tarif edermisiniz lütfen?.

HAYAT

Voltaire, son günlerinde şöyle konuşmuş:

— Hayatın sonu hazindir. Ortası beş para etmez. Başlangıcı ise, gülünç.

— Bu çocuk beni endişelendirmeye başladı, derslerini televizyon seyretmeden önce bitiriyor!...

KORKU

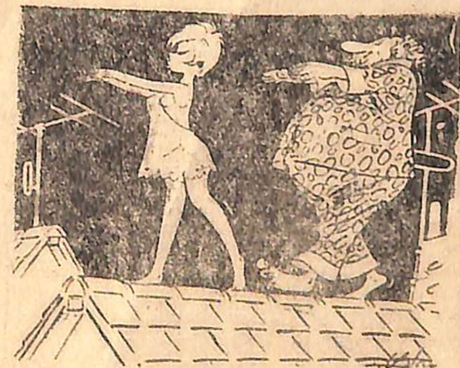
Bir kadın, bir sokak köşesinde ağlıyan küçük bir dilenci gördü.

— Babam öldü, annemde öldü, büyük babamla büyük annemde göklerdeler. Kardeşlerimde.

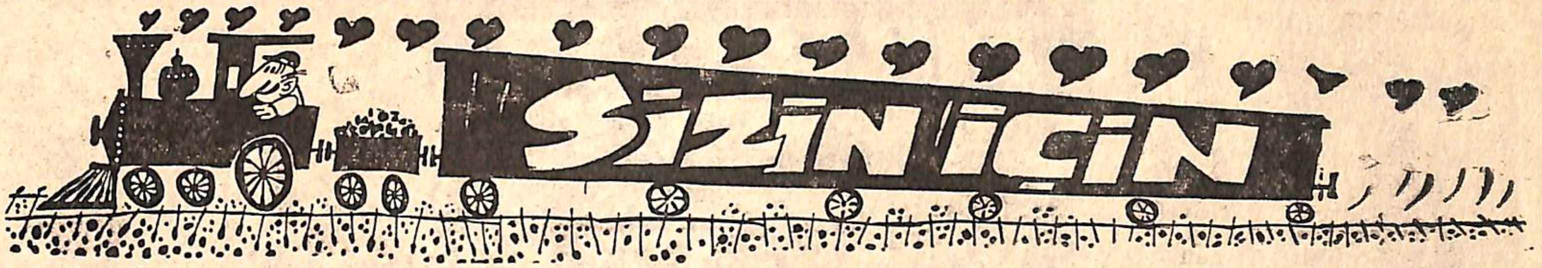
Kadın ona acıyarak para verdi:

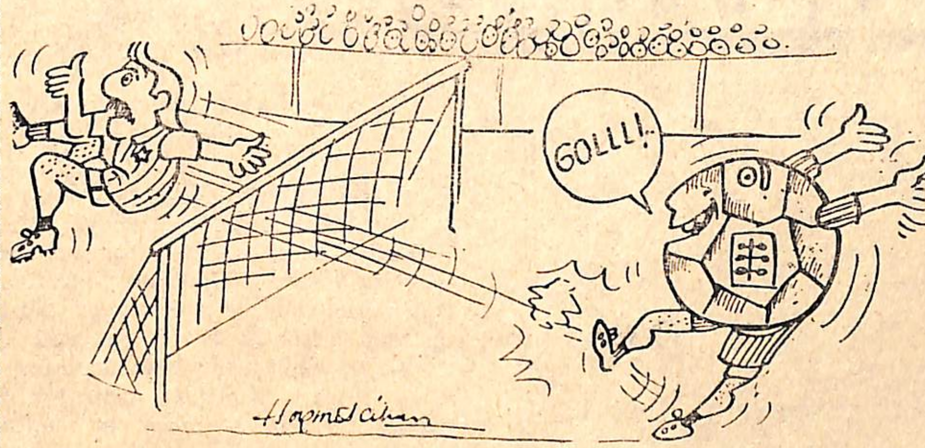
— Zavallı yavrucak. Seni anlıyorum...

— Ne yaparsınız ya... Eğer eve parayla dönmezsem, hepsinden dayak yerim sonra!

Yazısız

(Haşmet CİHAN — KIRKLARELİ)

KİMKİMİ SEVER

Radyodan bir türkü iste deseler
İsterdimki (dam üstünde çul serer)
Kim kiminle şu dünyada
Bizim Zühtü ise hizmetçi kızı sever.

Yılmaz KOCABALI
İSTANBUL

●

BAŞKA

Yok mu hiç işimiz ölmekten başka?
Bir yüreği bine bölmekten başka?
Yıllar var yaşıyoruz gel gör dünyada
Her şeyi öğrendik gülmekten başka!...

AHMET SELÇUK İLKAN
Çalışkan Yayınları
PK. 584 / ADANA

ÇIKMAYAN MÜREKKEP

Gevezenin birinin
Bir defteri varımış,
Ahmak saydıklarının
Adlarını yazarmış.
Soylulardan birisi
Bir gün onu çağırtmış:
«Senin o defterinde
Adım var mıdır?» demiş.
Evet, demiş geveze
Sizin de adınız var,
Ahmaklar olmayınca
Akıllılar ne yapar!
«Neden yazdın adı mı?
Anlayamadım bunu;
Hele söyle bileyim
Ben nasıl olduğumu.»
«Evvelki gün birine
Borca para verdiniz,
Onun içindir beyim
Defterime girdiniz.»
«Borç verdiğim o adam
günü gelip öderse,
O zaman ne yaparsın
Sana, edepsiz, derse?»
«Ondan kolay ne var ki,
Sizin adı bozarım;
Çıkmayan mürekkeple
ONUNKİNİ YAZARIM!.. »

Ali Kemal GÖZÜKARA

HANGİSİ HASTA

Kadın telâşla doktora telefon etti:

— Aman doktorcuğum, diye yakındı; kocam bu sabah çok tuhaplaştı. Kendini at sanıyor. Kapıcıya bir çuval arpa aldırttı, onu yemeğe başladı.

— Vah vah dedi doktor. Hiç vakit geçirmeden kocanızı bana getirin hanımefendi.

Kadın cevap verdi:

— Evet doktor, hemen şimdi, eğerini üzerine attığım gibi dört nala geliyoruz.

MASANIN ALTINDA

Genç kız annesine spor kulübünde geçirdiği saatleri anlatıyordu:

— Bir delikanlı ile ping - pong oynadık anneciğim. Bilsen ne kadar eğlendim. Ben yanlış bir vuruş yapınca top masanın altına kaçıyordu haydi, ikimiz birden yerlere yatıp topu arıyorduk. Sonra o bir yanlış vuruş yapınca, yine masanın altına giriyorduk...

— Eğlence bunun neresindeymiş kızım?...

— Masanın altındaydı anneciğim. Masanın altında...

YOKUŞ

Bir adam Ankara'ya gitmek için arabaya binmiş. Ankara'ya tam iki saatte varmışlar. Adam Ankara'da bir kaç gün kaldıktan sonra; oradan evine gitmek için ayrılmış. Bakmışki bir saatte gelmişler. Şoföre demişki:

— Ben geçenlerde Ankara'ya iki saatte gittim. Şimdi ise bir saatte geldik...

Şoför:

— Giderken yokuş çıkıyoruz abi; gelirken ise yokuş iniyoruz demiş...

Rahmi İŞİM — İstasyon Cad. No: 70/10 — ELÂZIĞ

PORTRE

Ressam olan bir arkadaşın atalyesine giderek onu ziyaret etmek istemişti. Atalyeden içeri girdiğinde sehpada duran eli kolu bağlı kadın resmini arkadaşına göstererek:

— Bu şahane resim ünlü tablo Jakont mu?

Diye sorunca Ressam:

— Hayır dedi O benim karımın ben Mutfaktaki işleri görürken durumunu temsil eden bir tablodur!..

B. IŞIK
Yeşilyurt — İSTANBUL

BEKARET KEMERİ

Haçlı seferlerine çıkan bir Fransız subayı, genç ve güzel karısına bir bekaret kemeri takar ve anahtarını da en yakın arkadaşına vererek:

— Bir yıla kadar dönmezsem anahtarı kullanabilirsin, der...

Şehirden henüz uzaklaşmamıştır ki nal sesleri duyarak durur.

Gelen arkadaşıdır ve nefes nefesedir:

— Yahu sen bana yanlış anahtar vermişsin!..

Hilmi KURAN
Kiramettin Mah. Basmacı
Sokak No. 61 MUĞLA

(Refik TİNİŞ — ANKARA)

TENCERE İLE KAPAĞI

Bir Anne ve dört çocuğu kompartmandaki yerlere rahatça yerleşmişler ve rahatlarının bozulmasını istemediklerinden, bir başkasının gelmesini önlemeye çabalıyorlardı. Tren istasyonda durunca, kapı açıldı ve bir genç gelip oturdu. Bir süre sonra anne:

— Afedersiniz evlâdım, çocuklarımdan biri kabakulaktır.

Delikanlı bir kadına, bir de çocuklara baktı.

— Önemli değil hanımefendi, bende de verem var.

ATO - İSTANBUL

— Eczanelerde ilâç bulunmuyor —
(Bahadırhan TOKNAK — ANKARA)

BENİM DOKTOR KIZIM

KIZI Tıbbiyeyi bitirip doktor olunca, memur emeklisi Hulûsi bey, kızından başka lâf etmez oldu.

Hulûsi bey sokakta bir tanıdığına rastlıyor, başlıyor anlatmaya: «Benim doktor kız falanca hastaneye yeni tayin olmuştu. İşe başlatmadan önce bir sürü evrak istemişler. Hükûmet Tabipliğinden de rapor alması gerekiyormuş. Benim doktor kız Hükûmet Tabipliği odasına girip, rapor istediğine dair olan dilekçeyi Tabibe uzatmış. Tabip dilekçeye göz attıktan sonra: Hani kızım doktor hanım nerde? Dışarda mı bekliyor, içeri buyursun, demiş. Benim doktor kızım da; ben doktorum! deyince Hükûmet tabibinin şaşkınlıktan ağzı açılmış almış. Şey... Benim kızım ufacık tefeciktirde gören doktor olduğuna bir türlü inanamıyor...»

Hulûsi bey kahvehanede bir tanıdığına rastlıyor, başlıyor anlatmaya: «Geçen gün karı - koca bir çiftle tanıştım. Benim kızın doktor olduğunu söyleyince, hemen oğullarına istediler. Oğulları Kimyagermiş. Daha benim doktor kızı gördükleri bildikleri yok!. Ama doktor olduğunu duydular ya... Hemen istiyorlar, kaçırmak istemiyorlar...»

Hulûsi bey pazar yerinde alış - veriş yaparken bir tanıdığına rastlıyor, başlıyor anlatmaya: «Benim doktor kızı, doktor bir delikanlı istedi. Oğlanı bir görsen: O boy, o pos, o yakışıklılık.. Artist gibi maşallah! Ama gel gör ki benim doktor kızım istemiyor. Ama ben istiyorum. Hemen evlensin, yuvasını kursun istiyorum. Hangi baba istemez, ha?.. Hangi baba istemez değilmi?..»

Hulûsi beylere misafir gelir, Hulûsi bey başlar anlatmaya: «Benim doktor kızı istemeye gelenlerin listesini tuttum. Tam ondört kişi oldu. İçlerinde Doktoru var, Eczacısı var, Mühendisi, Kimyageri var. Oğlanları bir görseniz bayılırsınız. Hepsi de artist gibi çocuklar...»

Hulûsi beyin ufacık tefecik doktor kızı Nebahat hanım, gerçekten hanımefendi, papatyalar kadar nazenin bir kız. Babasının koca adayı bulup bulup getirmesine fena halde bozuluyor, ama ne yapsın, evlenene kadar çekecek çaresiz.

Hulûsi beyler misafirliğe giderler, başlar Hulûsi bey anlatmaya: Bir gün hastaneye benim doktor kızı görmeye gitmiştim. Hastanenin kapısında beyaz önlüklü bir hademeyle karşılaştım. Hademeye, Doktor Nebahat hanımın babası olduğumu, beni onun yanına götürmesini söyledim. Hademe önüme düştü, o üç katlı kocaman geniş binanın üçüncü katına çıktık. Üçüncü kattaki uzun koridorda yürüdük yürüdük, bir odanın kapısının önünde durduk. Hademe geri dönüp çekip gitti. Odanın kapısına baktım, iri iri harflerle: Doktor Nebahat, yazıyor. Kapıyı tıklattım, içeriden kızım: «Giriniz!» dedi. İçeri girdiğimde ne göreyim?... Kızım telefonlu kocaman bir masanın başında oturmuyor mu!. Koltuklar moltuklar, koca koca dolaplar. Komidinin üstünde vazoda çiçekler... Kızım beni görünce ayağa kalkıp boynuma sarıldı. Bir koltuk gösterip oturmamı söyledi. Sonra masasının başına geçip oturdu. Masasının kenarında bulunan zil düğmesine bastı. İçeri beyaz önlüklü bir adam girdi. Ona: «Mehmet efendi, babam ne içecekmiş, sor.» dedi. İçerde çay içene kadar on onbeş dakika ya kaldım, ya kalmadım. Bir yandan kapıyı tıklatıp içeri girenler, doktor hanım şöyle, doktor hanım böyle, diyorlar, saygı gösteriyorlar. Bir yandan telefon çalıyor, kızım telefon ahizesini eline alıp: «Buyurun, ben doktor Nebahat!» diyor... Ah be kızım be... Sen neymişsin de bilmiyormuşuz be, dedim.»

Ne diyelim.. Her babaya evlatlarının başarılarını, mürüvvetlerini görmelerini dileyelim.

Veysel KARASOY
PTT Memuru
Bostanlı — İZMİR

— Dörtlü yonca bulamıyorum...
— Ben aradığımı buldum cicim...
(Seçkin TEMUR — ANKARA)

MAKUL SEBEB

Banka soyan adama, hakim sordu:

— İki buçuk milyonu neden çaldın?

Karşısındakinden cevap alamayan hakim ikinci bir defa hiddetle bağırdı:

— Sana söylüyorum iki buçuk milyonu neden çaldın?

Boynunu büken suçlu, kısık bir sesle:

— Karnım açtı efendim...

AŞK

İki kız gazinonun terasında çay içiyorlardı. Biri o sırada önlerinden geçen yakışıklı genci göstererek:

— Şu delikanlıyı öyle büyük bir aşkla sevmiştim ki... dedi.

Arkadaşı sordu:

— Aşkınız ne kadar sürdü?

— Bilmem saatimi yanıma almamıştım.

SOR BAKALIM

Oğlunun büyüdüğünü farkeden baba, onunla bir konuşma yapmaya karar verdi:

— Evlâdım artık büyüdün. Bazı şeyleri öğrenmenin zamanı geldi.

Çocuk umursamaz bir tavırla:

— Peki baba. Ne öğrenmek istiyorsan sor!.

Hilmi KURAN
Kiramettin Mah. Basmacı
Sokak No. 61 MUĞLA

TÖRENİMİZ VAR!...

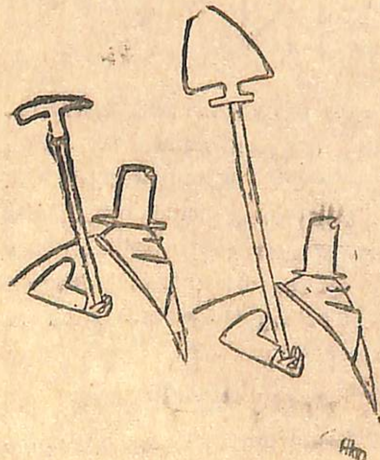
Biz eski emekliyiz belli bir sanımız var.
Ecdattan süregelen nüfusta kaydımız var.
Oylarımız geçerli bizi ölü sanmayın,
Hayatla bağı olan ten içre canımız var,

Gözle görülmez olduk, unutuldu adımız,
Tüy siklet bir hal aldı mücessem cismanımız
Ergenekon destanı bizim ruhi gıdamız
Bu destanla mest olan birçok mestânemiz var,

Elde ne varsa sattık son buldu ümidimiz,
Elde kalan tek servet haysiyet, namusumuz,
Bu şerefle bekliyor kirasız mezarımız
Bize ağuş'un açan kara toprağımız var,

Onbir ay devam eder bayramsız orucumuz
Mide kurumasından göçüp gitti çoğumuz
Bizimde ısınmıştır teneşirlik suyumuz
Yarın Hacıbayram'da veda törenimiz var!..

Mahir BOÇKAY
Yazgan Sokak. No: 29/4 — İçcebeci/ANKARA

Temelciler
(Akın ÖNDER — ANKARA)

(Cemalettin GÜZELOĞLU — ANKARA)

Bir Çizerin Kaleminden

ZATEN UZUNMUŞ

VAN ve yöresi sallandı... Büyük bir deprem oldu!.. Peki size ne oluyor?.. Van ve yöresinin dışında kalan, milyonerler: Ne sallanıp duruyorsunuz?... Atın ceplerinize ellerinizi, koşun yardıma!. Uzatın yardım ellerini..

«Heey!.. dur, yardım elini kendine değil Van'daki felâketzedelere uzatacaksın!.. Ne? Sen de mi felâketzedesin?»

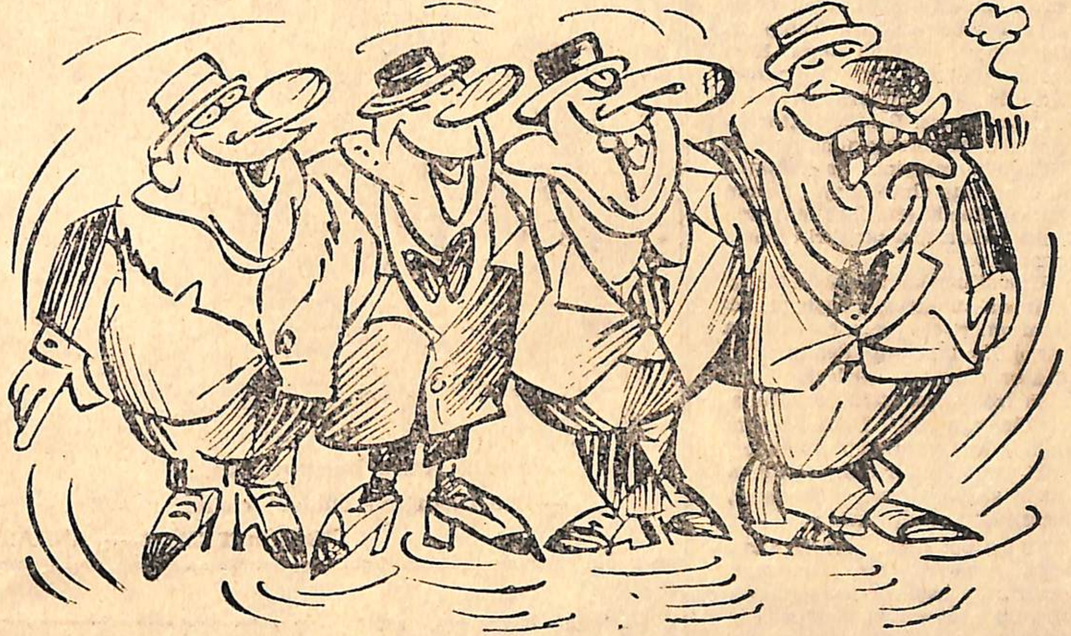
Duydunuz değil mi sevgili okurlar?.. Şu kodamana bakın... en baştakine... o da felâketzâde imiş!.. Soralım bakalım, neden felâketzâde imiş:

«Peki, söyle bakalım, neden felâketzedesin sen?»

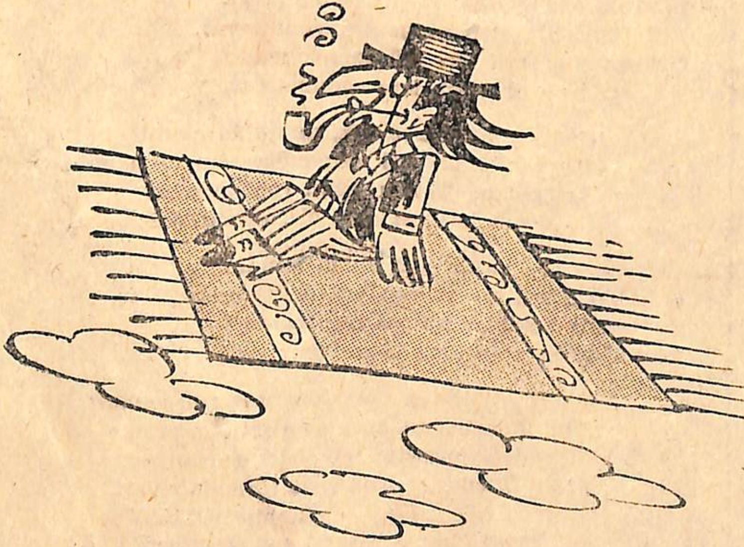
«Pardon, ben yanlış anladım.. özür dilerim.. (Yardım elini felâket zâde'lere uzatacaksın) der gibi geldi bana.. onun için yardım elini kendime uzattım.. bize felâket zede'ler derler de.. tekrar özür dilerim!.»

«Peki, şu halde yardım elini Van'daki felâketzede'lere uzatacaksın...»

Uzatmağa ne gerek var?.. benim elim zaten uzundur!..»

BUNU DUYDUNUZ MU

ON KİŞİYİ 240 saat uyutan Fransız ustalarının elini öpmek için Ankara'ya gelmiştir!.. Yaptığı bir gösteri sırasında 10 kişiyi 240 saat süreyle uyutan ve başarısıyla adını dünyaya duyuran Fransız ipnotizmacısı, dün gece özel uçan halısıyla Yeşilköy'e gelmiş, şeref salonunda gazetecilerle tanışıp, kısa bir demeç vermiştir.

Adam uyutma sanatını kendi ülkesindeki politikacılardan öğrendiğini söyleyen ünlü ipnotizmacı, ziyaretinin nedenini şöyle açıklamıştır:

«Yurdunuza ikinci kez geliyorum ve burada 40 milyonu bir anda uyutan ustalar olduğunu biliyorum. Güzel başkentinizde bir hafta kalacağım, bu süre içinde ustalarımın ellerini öpüp, bazı dersler alacağım..

Özel uçan halımı ustalarımın ayaklarının altına serip, ülkenizden «KALKINMA» nutuklarını dinleyerek havalanacağım!

NEDEN OYNAMASIN?

«Öfkeyle kalkan zararla oturur» diyen bir ata sözü vardır.. Biliyorum, hemen «doğrudur» diyeceksiniz. Olabilir!. Fakat ben, «öfkeyle kalktım, zararla oturmadım!

250 gram kıyma almış, masanın üstüne koymuştum.. nerden içeri girdiğini anlıyamadığım, iri-kıyım bir kedi bizim kıymayı tam kapmak üzere idi ki öfkeyle fırladım yerimden ve kıymayı kurtardım.

Geçenlerde, gene öfkeyle kalktım zararla oturmadım.

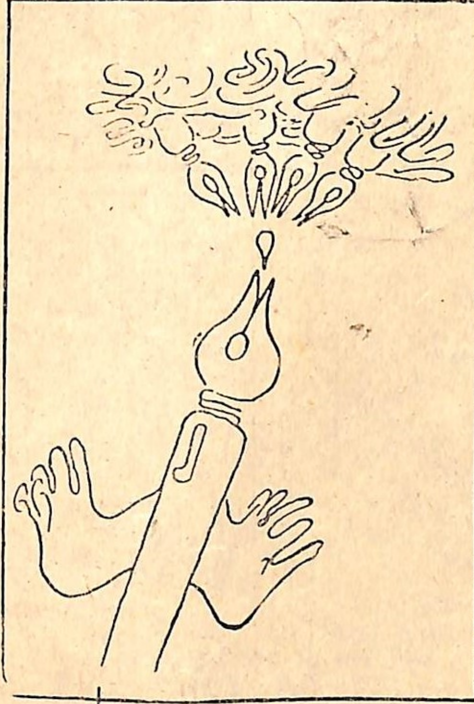
Bir parti PİKET oynadık Recep'le.. Kaybettim... bir parti daha... bir daha... hepsini kaybettim. Kafam bozuldu, öfkeyle kalktım.. Recep benim öfkemi bilir.. hemen paraları geri verdi!.. (Öfkeyle kalkan zararla otururmuş) Boşversenize... asıl, «öfkeyle kalkmasaydım, zararla oturacaktım»

Şimdi, siz bana sorabilirsiniz:

«Peki, bu durumda; Recep, bir daha seninle PİKET oynar mı hiç?» Oynar.. neden oynamasın?.. Recep zararda değil ki!.

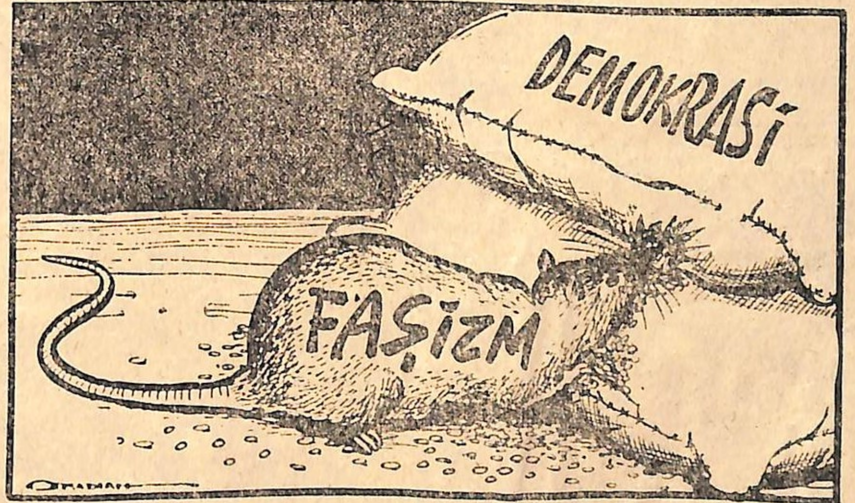
dünya Karikatürleri

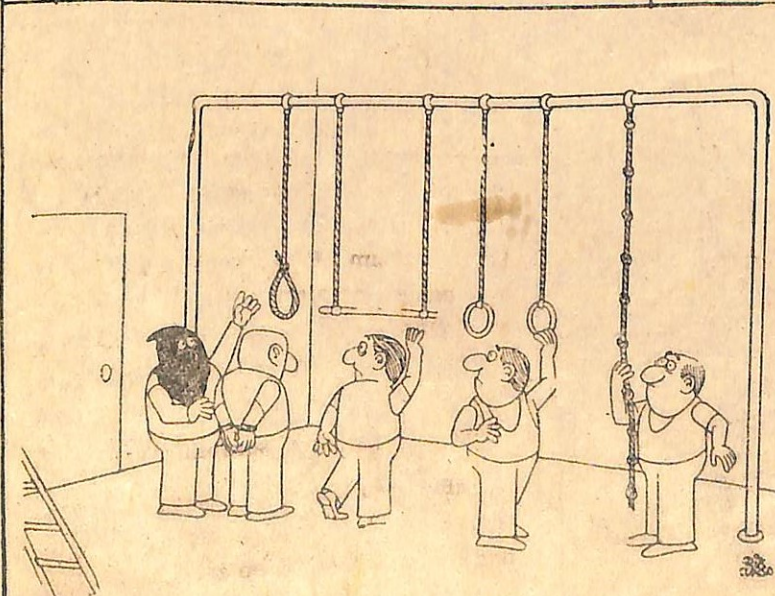

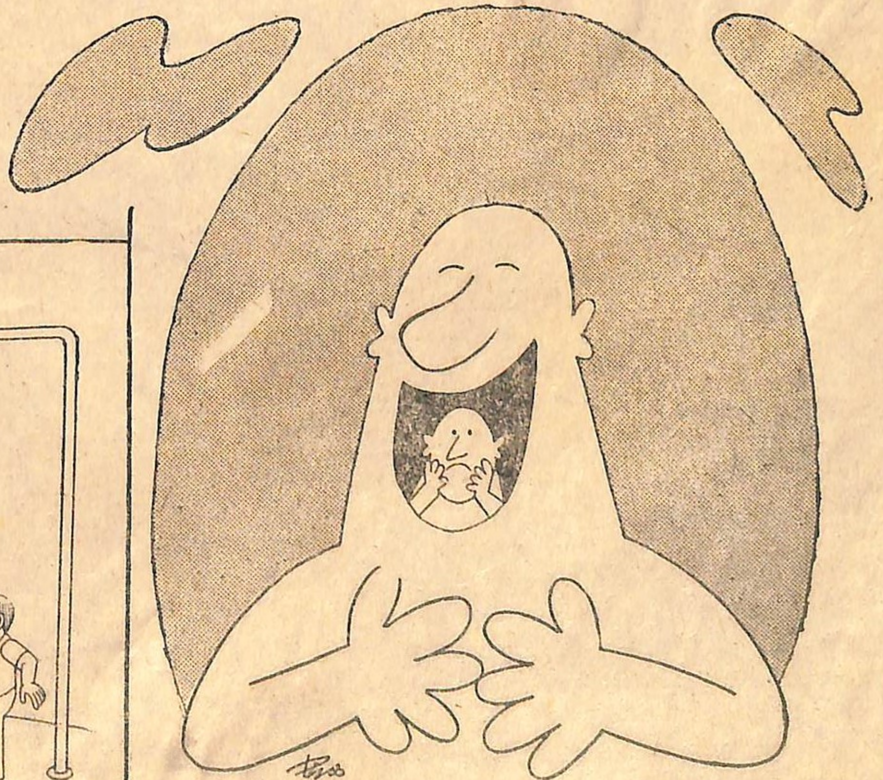

Bizim Mahalle

Aydın Aliustaoğlu

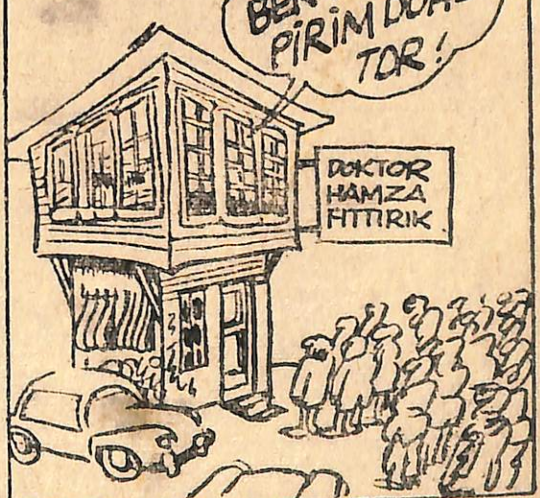
Mahallede herkes birbirine şüphe ile bakmaya başlamış, her vatandaş diğerinin Vampir olmasından kuşkulanır olmuştu. Bunun sonu nereye varacaktı. İşte gelin bu ilginç öykünün sonunu hep birlikte izleyelim.

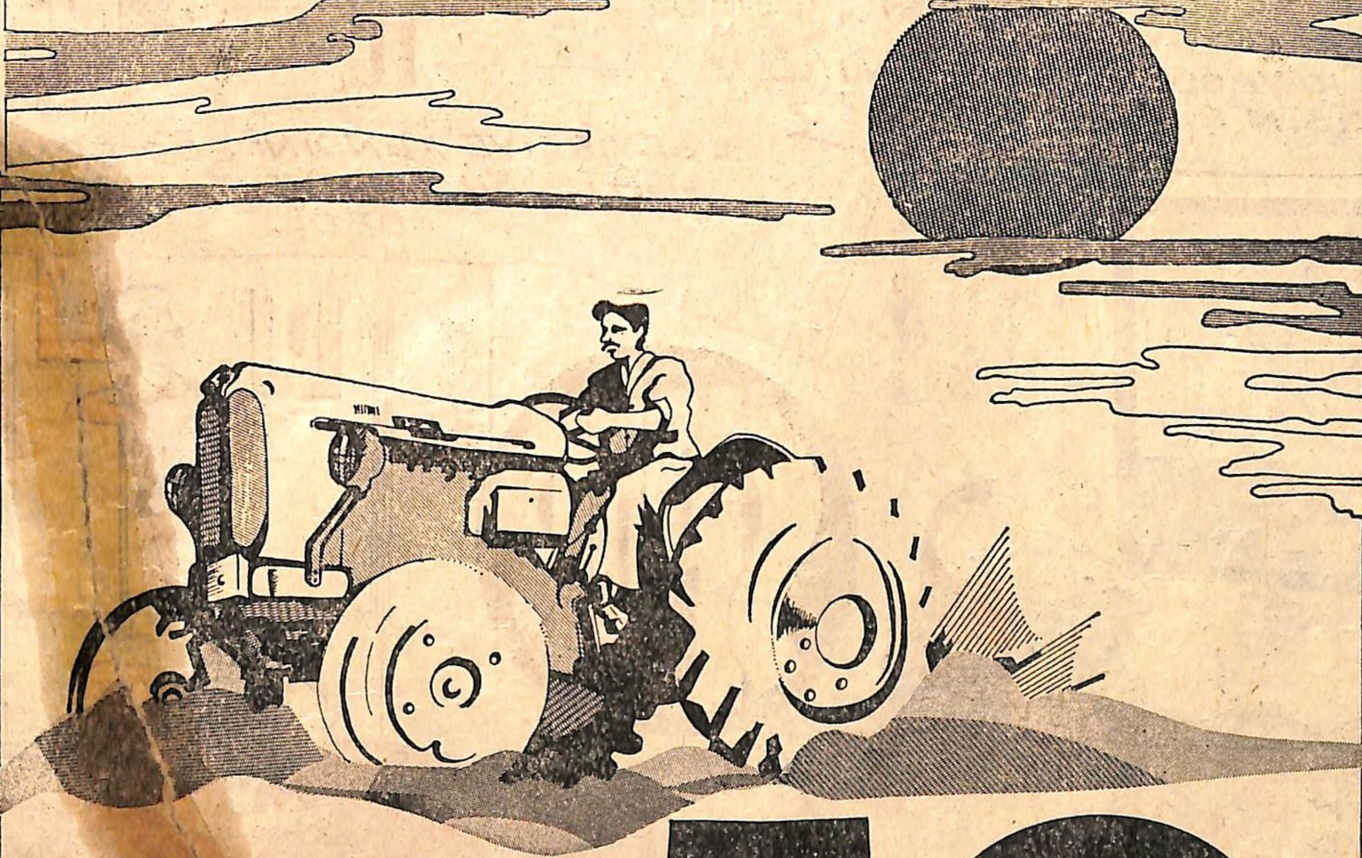

Bu sırada Doktor Hamza Bey'in kliniğinde bir takım sesler yükseliyordu.

YURT EKONOMİSİNİN TEMEL DAYANAĞI

50

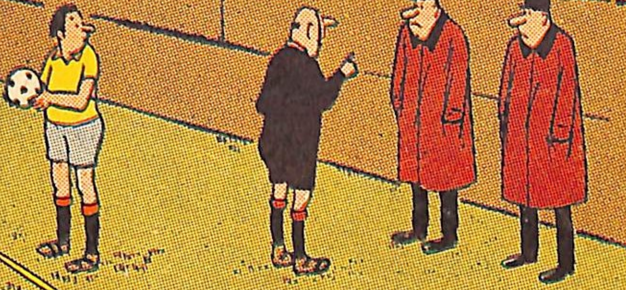
milyarı aşan plâsmanları ile...

CELAL

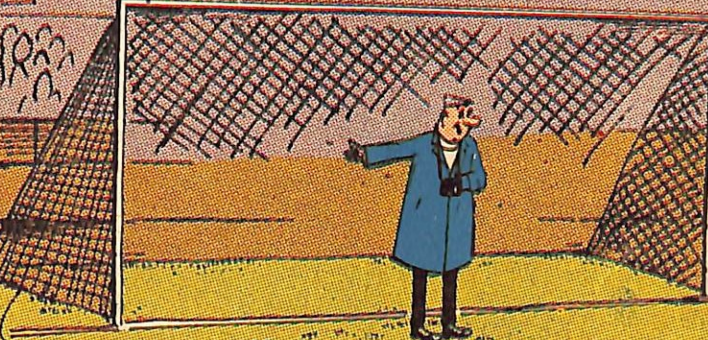
T.C. ZİRAAT BANKASI

(Basın : 60053 — 20135 — 110)

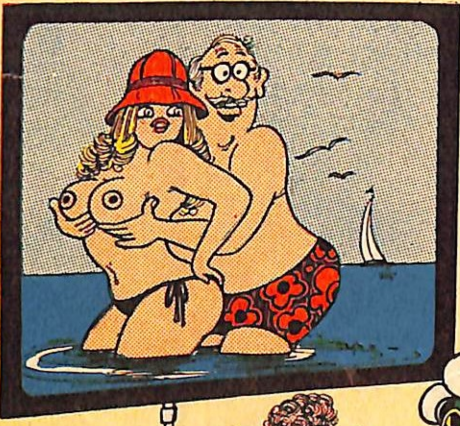
Akbaba

– BENİMKİ KAYBOLDU... DÜDÜĞÜNÜ VERİR MİSİN BİRAZ BAY POLİS?

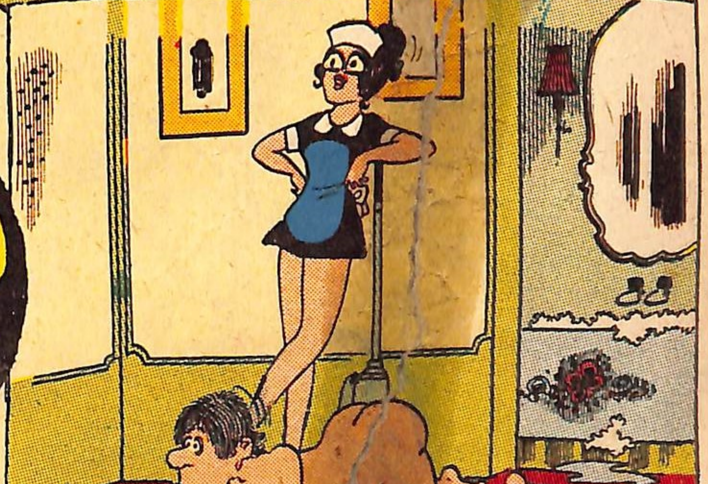
– SEYİRCİYE KENDİNİ GÖSTERMEĞE GİTTİ.. "BU KALEYE TOP GELMİYOR" DEDİ.

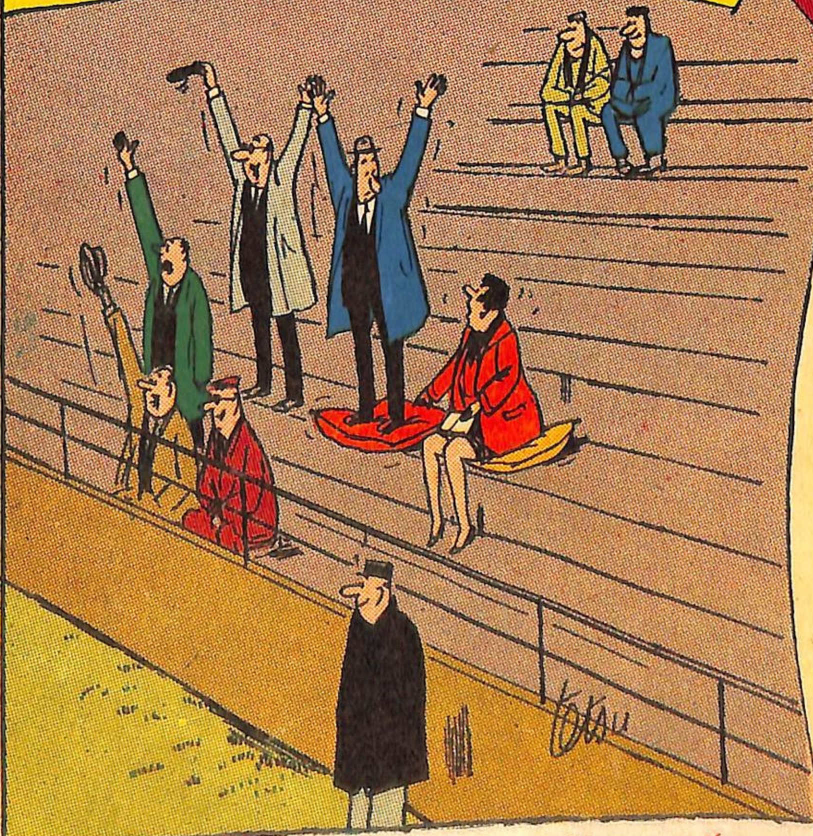
– SENİN FUTBOL OYNADIĞINI BİLİYORDUM AMA, ŞU TOPU OYNADIĞINI BİLMİYORDUM!..

SPOR

– BU, YARINKİ MAÇ İÇİN KÖTÜ BİR İŞARET. TOPU ELİNDEN KAÇIRACAKSIN... İNŞALLAH GOL OLMAZ!..

– AYAĞININ ALTINDA ÇİĞNEDİĞİN HAKEM DEĞİL AYOL!.. MİNDER!

BABAN, MAÇI BU ŞEKİLDE İDARE EDECEKMİŞ... KABUL ETMEZLERSE İSTİFA EDERİM DİYOR!..